

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ СХОДОЗНАВСТВА

Кафедра корейської філології

Кваліфікаційна робота магістра

з філології на тему:

**ХУДОЖНІ ЗАСОБИ ВИРАЗНОСТІ ПРИКАЗОК ТА ПРИСЛІВ'ІВ В
КОРЕЙСЬКІЙ, УКРАЇНСЬКІЙ І АНГЛІСЬКІЙ МОВАХ**

Студентки групи МПкор 56-18

факультету сходознавства

денної форми здобуття освіти

Освітньо-професійної програми

Галузевий переклад: корейська мова,

англійська мова

Спеціальності 035 Філологія

Спеціалізації 035.066 Східні мови та літератури

(переклад включно)

перша – корейська

Сохінової Валентини Ігорівни

Науковий керівник:

д. політ. наук, проф. Кан Д. С.

Допущена до захисту

«___» _____ 2019 року

Завідувач кафедри

(Підпис)

Кан Д.С.

(ПІБ)

Національна шкала _____

Кількість балів _____

Оцінка ЄКТС _____

Київ – 2019

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1.....	7
ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ВИВЧЕННЯ ФРАЗЕОЛОГІЇ ТА ЗАСОБІВ ХУДОЖНЬОЇ ВИРАЗНОСТІ.....	7
1.1 Фразеологізми. Прислів'я та приказки.....	7
1.2 Фразеологізми в корейській мові.....	13
1.3 Фразеологізми в українській мові.....	20
1.4 Фразеологізми в англійській мові.....	27
1.5 Художні засоби виразності. Фігури мови.....	31
1.6 Тропи.....	37
Висновки до 1 розділу.....	40
РОЗДІЛ 2.....	42
МЕТОДОЛОГІЧНА БАЗА АНАЛІЗУ ПРИСЛІВ'ІВ ТА ПРИКАЗОК НА МАТЕРІАЛІ ХУДОЖНІХ ЗАСОБІВ ВИРАЗНОСТІ.....	42
2.1 Методологія лінгвістики. Методи лінгвістичного дослідження.....	42
2.2 Комплексна методика аналізу мовних засобів виразності.....	50
Висновки до 2 розділу.....	52
РОЗДІЛ 3.....	54
ДОСЛІДЖЕННЯ ХУДОЖНІХ ЗАСОБІВ ВИРАЗНОСТІ ТА ЧАСТОТНОСТІ ЇХ ВИКОРИСТАННЯ НА МАТЕРІАЛІ ПРИКАЗОК ТА ПРИСЛІВ'ІВ В КОРЕЙСЬКІЙ, АНГЛІЙСЬКІЙ ТА УКРАЇНСЬКІЙ МОВАХ.....	54
3.1 Визначення художніх засобів виразності в приказках та прислів'ях в корейській, англійській та українській мовах.....	54
3.2 Частотність використання різних стилістичних мовних засобів в приказках та прислів'ях в корейській, англійській та українській мовах.....	67
Висновки до 3 розділу.....	70
ЗАГАЛЬНІ ВИСНОВКИ.....	71
АНОТАЦІЯ.....	74
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	75

ВСТУП

Мова є однією з найважливіших складових, що будує націю. Вона супроводжує людину з перших днів її життя і до самої смерті, вона розвивається разом із суспільством. Вона є найбільшим та найважливішим надбанням людського суспільства. Уміння точно і дотепно висловлюватися є важливим чинником комунікаційної і життєвої ефективності. У мові людей, які дбають про це, завжди більше змісту, ніж слів. Більш колоритною та збагаченою мову робить доречне використання фразеологізмів.

Фразеологізми – це стійкі, цілісні та семантично нерозкладані сполучення слів, що відтворюються в мовленні як готові формули і роблять нашу мову яскравою. Фразеологія є одним із розділів мовознавства, що вивчає лексично неподільні поєднання слів. Об'єктом її дослідження як розділу лексикології є стійкі вислови, структура, семантика, походження, роль у мові, взаємозв'язок з іншими мовними одиницями, зокрема словом і реченням. Фразеологія щодня збагачується та вдосконалюється, вбираючи в себе безцінні скарби із приказок та прислів'їв, що впродовж багатьох століть зберігає у своїй пам'яті носій мови – народ. Їх використання розповсюджено у всіх мовах світу, та всі вони передають собою історію народу, його душу, культуру, традиції, релігію тощо. Використання фразеологізмів є невід'ємною частиною повсякденного життя українського, корейського та всіх англomовних народів. Уміння правильно і доречно користуватися в усному та писемному мовленні фразеологізмами є ознакою високого рівня оволодіння мовою.

Для більшої виразності та задля більшого ефекту від виразу в літературній мові використовують засоби художньої виразності. Засоби художньої виразності – це термін риторики і стилістики, що позначає різні мовні конструкції, які надають мові стилістичну значимість, образність і виразність, змінюють її емоційне забарвлення. Ці мовні прийоми

допомогають привернути увагу до висловлювання. Вони використовуються для надання мові експресії, емоційності, лексичної та граматичної насиченості, роблять її більш цікавою та переконливою.

Проблемам дослідження фразеологічних одиниць, особливостям їх перекладу, а також художнім засобам виразності, приділяли увагу такі науковці та мовознавці, як Л.А. Булаховський, В.В. Виноградов, Л.С. Паламарчук, Г. М. Удовиченко, А. В. Кунін, М. М Сидоренко, Н.М. Шанський, О. О. Потебня, І. І. Срезневський, П. Ф. Фортунатов, О.Л. Хорошковська, О. О. Шанський, Г. Л. Шелехова, Б. О. Ларін, М. Т. Тагієв, А.Н. Веселовського, С.В. Іллінського, О.С. Ахманової, Т. Г. Хазагерова, Л.С. Ширини, Н. П. Кнехт, Но Су Рьон, І Хун Джон, І Гі Мун, Кім Джон Тек, Кім Мун Чхан, Хван Хі Йон, І Дже, Ян Дон Хви, Сон Нак Пом, Ким Гю Шін, Ім Кьон Сун, Кан Ві Гю, Чхве Кьон Пон, І Чон Чхоль, Хон Че Сон, І Сан Ог.

Актуальність даного дослідження зумовлена необхідністю поглибленого теоретичного й практичного дослідження фразеологічних одиниць та вживання засобів художньої виразності при утвленні приказок і прислів'їв в мовознавстві. Потреба в їх дослідженні обумовлена недовільною кількістю досліджень на дану тему. Фразеологізми являються невідомою частиною вивчення культури та мов народів. Вивчаючи їх походження, структуру, лексику тощо ми можемо краще зрозуміти культуру та особливості самої країни та мови цієї країни. Вивчення мовних засобів в фразеологізмах дозволить встановити їх значення, основні символи, які закладені в семантиці фразеологізму, виявити умови виникнення фразеологізму, що стане основою для його інтерпретації та розуміння й використання в мові. Через неперервний розвиток мови необхідність їх досліджувати та аналізувати є завжди актуальною.

Об'єктом дослідження є корейські, українські та англійські приказки та прислів'я.

Предметом дослідження виступають художні засоби виразності.

Мета цієї роботи полягає у визначенні художніх засобів виразності на матеріалі приказок і прислів'їв в корейській, українській та англійській мовах.

Відповідно до цієї мети ми ставимо такі **завдання**:

- 1) визначення поняття фразеологізмів, художніх засобів виразності;
- 2) аналіз засобів виразності в приказках та прислів'ях;
- 3) визначити частотність використання художніх засобів виразності на матеріалах приказок та прислів'їв в корейській, українській та англійській мовах.

Методи дослідження. Досягнення поставленої мети й розв'язання конкретних завдань дослідження ґрунтуються на загальних положеннях компонентного методу, лінгвостатистичного методу, описового методу, порівняльного методу, методики контекстуального аналізу та методу випадкової вибірки.

Наукова новизна роботи полягає у тому, що приказки та прислів'я ще й досі є недостатньо вивчені, а наукових робіт, які аналізують фразеологізми на художні засоби виразності, не так багато. В роботі вперше було зроблено квантитативний аналіз на базі отриманих даних і проведено лінгвостатистичний аналіз.

Практична цінність роботи полягає у тому, що результати, які були отримані на основі проаналізованого матеріалу, можна використати у подальших дослідженнях фразеологізмів в корейській, англійській та українській мовах. Отриманні результати роботи можуть бути використані у наукових посібниках з фразеологізмів. Текст та основні висновки дослідження можна використати як матеріали для лекційних та спеціальних курсів, семінарів, спецсемінарів і практичних занять з корейської мови, корейської літератури, історії корейської мови, лінгвістики, а також при написанні методичних рекомендацій, підручників і навчальних посібників.

Матеріалом дослідження слугували корейсько-українські, українсько-англійські, корейські, англійські та українські фразеологічні словники,

опубліковані у 80-90х рока минулого століття та на початку 21 сторіччя. Всі матеріали, відібрані для пошуку художніх засобів виразності, були приказки та прислів'я.

Апробація результатів дослідження здійснено на Міжнародній науково-практичній конференції «До світу через мови» (Київ, 2019), на міжнародній конференції «Актуальні проблеми сучасного корезнавства у контексті глобального світового розвитку» (18 жовтня 2019 р., Київ).

Обсяг і структура роботи. Дипломна робота складається зі вступу, трьох розділів з висновками до кожного з них, загальних висновків до всієї роботи, списку використаних джерел, списку джерел довідкової літератури, списку джерел додатків, анотації. Основний текст роботи складає сторінок. Список використаних джерел налічує 78 позиції, з них 12 іноземними мовами.

РОЗДІЛ 1

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ВИВЧЕННЯ ФРАЗЕОЛОГІЇ ТА ЗАСОБІВ ХУДОЖНЬОЇ ВИРАЗНОСТІ

На зламі ХХ-ХХІ століть проблема співвідношення й взаємозв'язку мови, культури, етносу та людської особистості викликала необхідність пояснення лінгвістичною наукою немовних явищ, наприклад, фразеологізмів. Питання, які виникли на межі лінгвістики і культури, лінгвістики і концептології, лінгвістики й антропології, лінгвістики і когнітології тощо, згодом були сформовані в окремі міждисциплінарні напрями, самостійні галузі мовознавства, що почали розглядати, вивчати й описувати взаємовідношення мови і культури, мови та етносу, мови і менталітету.

1.1 Фразеологізми. Прислів'я та приказки

У центрі уваги сучасного мовознавства стоять проблеми, що пов'язані з відображенням національної культури та історії у мовах народів. Роль мови у надбанні культурних здобутків є очевидною та цінною. До того вона як одна з головних ознак нації виражає культуру народів, які говорять цією мовою, тобто створює національну культуру.

Мова відображає не лише матеріальні сторони життя народу такі як географічне положення, клімат, побут, але й духовні сторони носіїв мови, як мораль, цінності, національний характер, менталітет. Мова – це скарбничка культури, яка зберігає культурні цінності у лексиці, граматиці, в ідіоматиці, у прислів'ях, приказках, фольклорі, у формах письмового й усного мовлення.

Під час вивчення іноземної мови ми поринаємо в культуру народу. Важливим історико-лексичним шаром в кожній мові являються фразеологізми, а саме – прислів'я та приказки.

Вченні визнають думку про те, що фразеологічний склад мови є найбільш самобутнім її явищем передусім у плані вираження національної самобутності народу носіями мови саме завдяки фразеологічним одиницям та пареміям. Вони накопичуються протягом тисячоліть й довічно живуть у слові незчисленні скарби людської думки та досвіду. І, мабуть, жодна з форм мовної народної творчості не виявляє його розум з такою силою і так багатосторонньо, не відзеркалює його національну історію так кришталево, суспільний лад народу, його побут, світогляд як фразеологізми та прислів'я.

Найбільшим надбанням усіх мов світу є фразеологізми. Фразеологізми вислови – це стійкі звороти мови, які не діляться семантично і формуються зі слів із вільним значенням, у процесі мовлення вони відтворюються як сталі мовні одиниці. До них відносяться фразеологічні вислови комунікативного типу (речення). Такі як: прислів'я, приказки, притчі, крилаті вислови, народні порівняння тощо. Номінативні фразеологічні вислови – це мовні кліше, які виражені переважно простим словосполученням [49, с. 80].

Фразеологізми є стійкими мовними виразами і в них немає одного автора. Вони неподільні за змістом і являються єдиним цілим. Всі ми щодня часто їх використовуємо, хоча і не помічаємо цього. За допомогою фразеологізмів ми передаємо наші емоції та наше ставлення, і це завдяки цьому наша мова стає більш яскравою і образною.

Фразеологізми з'явилися для вираження певних подій або явищ. І вже пізніше їх стали застосовувати в переносному сенсі, але подібному значенню з початковим. Фразеологізми можуть бути як однозначними, так і багатозначними, вони також можуть мати синоніми і антоніми. Вони виражаються одним членом у реченні. Фразеологізм виникає через потребу конкретизації факту або явища, яке було названо словами. «Однак, коли ми характеризуємо вже названий предмет, то фразема виділяє в ньому окремі грані, сторони, властивості й через них повторно називає цей предмет» [28, с. 240].

«Фразеологічні єдності – це семантично неподільні фразеологізми, але їх цілісне значення умотивоване значенням його компонентів» [13, с. 21].

Лінгвіст Л. Авксентьев розуміє фразеологізм як окрему самостійну одиницю мови, яка характеризується її фразеологічним значенням, компонентним складом, відтворюваністю, граматичними категоріями [1, с. 16]. М. Демський визначає фразеологічні одиниці як окремі самостійні одиниці мови, «які характеризується фраземним значенням, компонентним складом та граматичними категоріями і виконує номінативну функцію, а разом з тим характеризує фразему чи її динамічні й статистичні ознаки» [28, с. 240].

Фразеологізми можна поділити на чотири види. Перший вид – це стійкі поєднання, які мають відношення до історичного минулого народу. Другий вид – це образні мовні звороти, що відображають народні традиції. До третього виду належать стійкі комбінації слів, що з'явилися від різноманітних ремесел. Четвертий вид – це крилаті вирази, тобто усталені звороти, що входять в кожную групу та мають свою унікальну історію походження.

В основі значення фразеологізму лежить метафоричне значення, що виникає на підставі значень складників, з яких утворився фразеологізм. Лінгвіст В. Телія, визначаючи знакову специфічність фразеологізмів, указує, що «вони визначають мікротексти, у номінативну основу яких, пов'язану із ситуативним характером означуваного, втягуються при їхній концептуалізації усі типи інформації, характерні для відображення ситуації у тексті, але подані у фразеологізмах у вигляді «конверта», придатного до вживання як текст у тексті» [61, с. 8].

Фразеологічні звороти допомагають нам в письмовому та в усному мовленні. Нам часто доводиться вживати подібні поєднання у повсякденній мові та в літературних творах. Саме вони допомагають нам більш барвисто і емоційно передавати наше ставлення або розповідати про певну подію. Наприклад, мовний зворот «як кіт наплакав» означає «дуже мало», а,

наприклад, такий фразеологізм «як з козла молока» може замінити вираз «відсутність користі».

Таким чином, без фразеологізмів, які ми використовуємо протягом багатьох століть, неможливо уявити повсякденну мову. Фразеологізми можна назвати «золотим жиллом» української мови за їх емоційне забарвлення і влучність. Фразеологізм складається щонайменше з двох компонентів, як складники в них виступають як повнозначні, так і службові слова: як віл, як ліхтар без свічки, собака на сіні, як мак у полі, не за горами, з душею.

Лінгвісти поки що не мають єдиної думки, які саме мовні утворення можна зараховувати до фразеологізмів. Очевидним є те, що слід розрізняти фразеологізми у їх вузькому розумінні (тобто власне фразеологізми) і в їх широкому розумінні (фразеологічні вирази). Власне фразеологізми за своїм лексичним значенням є рівнозначними окремими словами або словосполученням: брати за душу – розчулювати; бути на сьомому небі – почувати себе щасливим; робити з мухи вола – перебільшувати; мокрим рядном накрити – лаяти когось; права рука – найближчий помічник; мороз по спині – страшно; як сніг на голову – зненацька тощо. Вони характеризуються образністю, але водночас і нерозкладністю лексичного значення, співвіднесеністю з певними цілісними сигніфікатами. Наприклад, у реченні «Треба ж було так втратити глузд, щоб повірити, буцім можна чинити такі речі - палити, топтати чужу землю, нищити народи, а потім сухим вийти з води» (Ю. Бедзик) фразеологізм «вийти сухим з води» викликає у нашій уяві образ води або сухого одягу лише як натяк, але ми повністю усвідомлюємо його як поняття уникнути покарання.

Для власне фразеологізмів властиве певне емоційно-експресивне забарвлення. Наприклад, прислівник «тривожно» лише повідомляє про стан людини, а фразеологізм «коти шкребуть на серці» має на увазі ще й виразне конотативне забарвлення та викликає певні емоції: Ніби все правда і правильно, а десь на серці коти шкребуть (В. Собко) [3, с. 45].

У фразеологічних виразах слова більшою мірою зберігають своє унікальне значення. Самі фразеологічні вирази, як правило, можуть бути позбавлені певного емоційно-експресивного забарвлення. Але вони, так само як і власне фразеологізми, функціонують у мові як вже готові, усталені поєднання щонайменше двох або більше слів. До фразеологічних виразів належать:

Мовні кліше і штампи: дати путівку в життя, біле золото (про бавовну), чорне золото (про вугілля), люди в білих халатах (про лікарів), боротьба з тероризмом, фінансова підтримка, комплексні заходи, стан довкілля, правоохоронні органи, організована злочинність, криміногенна ситуація, виборчий блок;

Складені найменування: інтегральне числення, диференціальні рівняння, теорія ймовірностей, кластерний аналіз; центральна нервова система, синдром набутого імунodefіциту, вітряна віспа.

Прислів'я та приказки: Слово може врятувати людину, слово може і вбити; Ситий від крупи, п'яний від води; Людей питає, а свій розум май; З віком розум приходить; Зароблена копійка краща за крадений карбованець.

Крилаті вислови: Боріться - поборете (Т. Шевченко); Лиш боротись – значить жить (Франко) [3, с. 44].

У мові певне значення може виражатися не лише окремим словом, а й стійким сполученням двох або більше повнозначних слів. Стійке словосполучення - сполучення кількох повнозначних слів, які передають одне лексичне значення, воно дорівнює значенню окремого повнозначного слова. Наприклад, клювати носом – дрімати. Отже, важливо підкреслити, що у всіх цих випадках фразеологізми вживаються в їх традиційній мовній формі з властивим їм, добре всім відомим значенням [21, с. 63].

Прислів'я – це стародавній жанр народної творчості. Вони виникли вже дуже давно і своїм корінням уходять в століття. Велика частина прислів'їв та приказок з'явилися ще тоді, коли навіть не було писемності. Проблема фразеологічних одиниць, а зокрема історія виникнення й походження

прислів'їв, їх класифікація та функціонування ще з давніх часів привертає увагу мовознавців. Такий інтерес визначається тим, що ці конструкції є базою всього лінгвокультурного процесу [21, с. 79].

Вивчення фразеологічних одиниць має давні традиції. Але і на сьогоднішній день корейські мовознавці досліджують такі важливі проблем фразеології, як фразеологічний склад мови, вони намагаються визначити обсяг фразеологізмів та прислів'їв, їх диференціальні ознаки тощо.

Існує багато позицій про виникнення приказок та прислів'їв у фольклористиці, які можна звести до двох основних теорій. Найбільш поширеною в існуючих підручниках та дослідженнях є думка, що була побудована на матеріалістично-історичному принципі вивчення фольклору, яка пояснює виникнення прислів'їв як баження людей до організації власного трудового досвіду в словесних формах, які легко і міцно могли закріплюватися в пам'яті (М. Горький називав прислів'я «трудовими лозунгами давнини»). Але нам не так легко погодитись, що прислів'я створювались людьми, як твори інших жанрів. Складно уявити навмисне вкладання життєвого досвіду у якісь певні словесні формули для легкого запам'ятовування.

Друга точка зору виглядає набагато більш природньо, вона висловлюється представниками міфологічної школи фольклористики. Прислів'я вона пояснює як «уламки» різних жанрів народної творчості: замовлянь, байок, казок, легенд, пісень тощо. Розуміючи етимологію чи походження паремій, ми можемо прослідити період їх виникнення, асоціативне поле, впливи з історії, і взагалі дослідити розвиток усього жанру [61, с. 113].

Отже, фразеологізми – з'єднанні, історично обумовленні мовні одиниці, в основі яких лежить метафоричне значення, що виникає на підставі значень складників, з яких утворився фразеологізм. До фразеологізмів входять прислів'я та приказки, які представляють собою стародавній жанр народної творчості. Вони відображають розвиток світогляду народу,

фіксують не тільки історичні, але й релігійні, етнопсихологічні, світоглядні риси різних часів.

1.2 Фразеологізми в корейській мові

Фразеологія будь-якої мови – це цінна лінгвістична спадщина, в якій відображено бачення світу, національну культуру, звичаї і вірування, фантазію й історію народу [24, с. 45].

Фразеологія досліджує невідільні сполучення слів з «багатоярусною та розмитою системою диференційних ознак, а тому й її кордони – умовні та рухомі» [47, с. 94]. Різні мовознавці дотримуються різних поглядів щодо того, чи можна розглядати прислів'я як фразеологізми, бо щодо обсягу фразеології дослідники дотримуються різних поглядів. У сучасній корейській фразеології сформувалися два напрями: 1) «широке» розуміння фразеології, представники якого (Кім Джон Тек, Джан Док Сун, І Гі Мун) відносять до складу фразеології складні слова, словосполучення, прислів'я, крилаті слова, афоризми тощо; 2) «вузьке» розуміння фразеології, представники якого (Кім Мун Чхан, Кім Мін Су, Кім Гю Сон) вважають, що до складу фразеології входять тільки складні слова та словосполучення. Пареміологія взагалі вважається як окремий розділ мовознавства разом із фразеологією, або ж розділом фольклористики.

Хоча паремії та фраземи можна розглядати і разом, так як вони передають дійсність в образній, описовій формі, вони емоційно забарвлюють мову, відображають вираження в метафоричній формі, але в корейській мові переважно прислів'я та приказки публікуються в окремих збірках і відрізняють одні від інших у працях багатьох корейських лінгвістів. Тому, враховуючи судження вже згаданих мовознавців, ми визначили, що прислів'я варто відносити до пареміології.

У корейській пареміології нема чіткого розподілу між різними типами народних висловлювань. Вираз “прислів’я та приказки” зазвичай вживають недиференційовано, тобто без відокремлення прислів’їв від приказок, і використовують як загальну назву окремого фольклорного жанру [23, с. 9]. Для їх позначення використовують терміни «속담» (соктам), «격언» (кьогон) та «이언» (іон), що являються синонімами.

Корейська пареміологія має давні традиції. Ще за давніх часів існує власна термінологія для позначення прислів’їв, приказок, крилатих слів та афоризмів. На відміну від української мови в корейському мовознавстві поняття «прислів’я, приказки, афоризми» передаються одним терміном 속담 (соктам). Тож збереглося понад десять понять, що є синонімами слову 속담 (прислів’я): «옛말» (єтмал), «상말» (санмаль), «상담» (сандам), «격언» (кьогон), «격담» (кьокдам), «이언» (іон), «이어» (іо), «속언» (согон), «속어» (сого), «속설» (соксоль), «비언» (пион), «이담» (ідам), «고담» (кодам), «금언» (кимон) [78, с. 27].

На сьогоднішній день в корейській пареміології в основному вживають тільки три терміни: 속담, 격언, 이언. Вони майже витіснили з ужитку всі інші. І хоча ці терміни нерідко семантично змішуються, але ми можемо розрізнати відтінки їх значень. Наприклад, «속담» відповідає українському поняттю «прислів’я», або «паремія», «격언» дослівно означає «зразкові вирази» (тобто повчальні вислови, конфуціанські сентенції і висловлювання видатних історичних особистостей), «이언» – просторіччя [48, с. 172].

Прислів’я зазвичай створює народ, і вони відображають різноманітні сторони людського життя. Виникнення прислів’їв, за думкою мовознавців, починається ще з часів первіснообщинного ладу. І воно напруму пов’язане з трудовою діяльністю людей. Прислів’я мали утилітарно-практичне значення, були повчальними. У майбутньому тематика прислів’їв значно розширилася. Проте їх повчальний зміст зберігся та незабаром став однією з характерних жанрових ознак [8, с. 87].

Усна народна творчість з'явилася ще задовго до створення корейської писемності. Проте історично так склалося, що з самого початку нашої ери Корея перебувала під впливом ієрогліфічної культури Китаю, і це, звісно, залишило свій слід у процесі розвитку усної творчості народу.

Перші згадки про прислів'я у Кореї датуються ще 13 століттям у книзі «Історія трьох держав» («삼국유사»). У 5 томі цієї книги є розповідь про служницю, яка іде молитися Будді і там подано перше прислів'я: 내 일 바빠 한택 방아 (спочатку потрібно зробити свою роботу, а вже потім допомагати іншим).

Першим вивченням прислів'їв зацікавилися прибічники школи сірхак на чолі з ученим Хон Ман Чон (홍만중). Вони у 17 столітті видали найпершу збірку прислів'їв «순오지», в якій було зібрано приблизно 1300 прислів'їв з тлумаченням їх змісту. Назараз цю книгу можна вважати найбагатшою та найбільшою за мовними матеріалами тих часів.

Перший словник прислів'їв «조선속담» був надрукований у 1940 року. Автори Кім Са Йоп 김사엽 та Пан Чон Хьон 방종현 подали найбільшу кількість прислів'їв (понад 3 тисячі одиниць) та всі вирази надруковані вже корейським алфавітом хангиль.

Усі ці збірки сприяли збереженню та поширенню паремій корейської мови. Їх цінність в тому, що вони переважно спиралися на живий мовний матеріал.

Корейські прислів'я привертали увагу мовознавців багатьох різних країн. Дослідження історії корейського фольклору цікаво подано в журналі «Korea Repository», який видавався англійською мовою в Сеулі наприкінці 19 століття. В окремих випусках цього журналу Х. Б. Альберт і Е. Б. Лендіс надрукували близько двохсот прислів'їв [23, с. 8].

Близько 50 корейських народних висловлювань було вперше опубліковано у російському перекладі ще у 1900 році. А майже через 60 років (1958) з'явилася перша спеціальна робота з корейської пареміології.

Авторами були В. Толстікова та Кім Кю Чер, їх збірка містить майже 1700 фразеологічних виразів.

Граматичною формою прислів'я більшість дослідників визначають речення. Прислів'я – порада, настанова; виражає закінчену думку, положення, життєвий чи соціально-історичний досвід, мораль, істину, інколи критику, має глибокоповчальний зміст, народний характер і стиль усного мовлення (동아 새국어사전, 이기문 감수; 금성판 국어사전; 김문창; 조재윤; 김희아 등) [76, с. 282].

Історія дослідження фразеології надзвичайно важлива як для визначення загальних еволюційних тенденцій у фразеології у зв'язку з історією народу, так і для вивчення стилістики, і ширше – культури мовлення [63, с. 3].

Відомо, що кожна розвинена мова містить у собі значну кількість стійких словосполучень – фразеологічних одиниць, які завжди вживають у звичному, усталеному оформленні. Фразеолозія перебуває у постійному розвитку, так як сама мова та кожне мовне суспільство безперервно розвиваються.

Фразеологія представляє найбільш забарвлену й виразну частину мови, що відображає звичаї, традиції народу, згадки про його історію, фольклор. Фразеологія, за ствердженнями мовознавців, є найбільш демократичною складовою словника із глибин мов народів.

Фразеологія характеризується подвійним посланням і значенням складових слів стійкого словосполучення, що створюють певну картину, але реальне значення всієї одиниці має майже нічого, або взагалі нічого спільного з самою картиною, утворюючи цілком нове значення.

Корейські фразеологізми – це блискучі скарби мовної образності, що передають найрізномітніші відтінки, вони обарвлюють висловлене в національний колорит.

Свій внесок у розвиток теорії фразеології корейської мови зробили такі вчені: Но Су Рьон (노수련, 1936), І Хун Джон (이훈중, 1961), І Гі Мун (이기문,

1962), Кім Джон Тек (김종택, 1971), Кім Мун Чхан (김문창, 1974), Хван Хі Йон (황희영, 1978) та ін.

Вивчення фразеологічних одиниць, як і вивчення лексики, налічує вже багато століть. Всі народи світу цікавилися розвитком своєї мови на різноманітних етапах суспільного буття. Питання дослідження фразеологічних одиниць має дуже широкий діапазон: від найпершої згадки фразеологізмів до перших теоретичних розвідок та досліджень у цій сфері.

Найдавніша відома нам збірка фразеологізмів та паремій «Збірка прислів'їв» (이언사총) була видана 1911 року. Автор – мовознавець Чхо Ин Он (초은옹) [47, с. 1].

Теоретичні дослідження фразеології беруть свій початок у 20 столітті в праці Но Су Рьона. Дослідник заявив про необхідність та важливість вивчення фразеологічних одиниць ще у 1936 році в книзі «Вивчення фразеології». У своїй роботі Но Су Рьон намагався виділити фразеологію в самостійну лінгвістичну науку, визначити мету, задачі та предмет фразеології, обґрунтував причини виникнення фразем у мові та дав термін 관용구 (фразеологізм) [71, с. 173].

За теорією вченого фразеологізми в корейській мові не мають логічної граматичної структури, вони передаються із покоління в покоління.

Лише у другій половині 20 століття дослідження з фразеології починають набирати обороти. Це переважно статті, якісь окремі пункти, розділи в працях з тих чи інших питань корейської мови. У 1961 року корейський мовознавець І Хун Джон (이훈중) у книзі «Фразеологізми та пов'язані з ними давні билиці» (관용구와 배후민담) надав таке визначення фразеологізмів: фразеологізми – це відтворені вираження, що передаються із покоління в покоління [40, с. 162].

У 1962 році мовознавець І Гі Мун (이기문) у книзі «Вивчення прислів'їв» виділив лінгвістичну науку пареміологію, до її складу він відніс і фразеологічні одиниці.

У 1966 році корейський лінгвіст Кім Мун Чхан (김문창) дав свій термін фразеологічним одиницям 속어 - це стале, нероздільне сполучення двох або більше слів, що мають особливу синтаксичну структуру. Він вивчав фразеологічні одиниці з соматичним компонентом «рука». Уперше мовознавець розмежував «широке» та «вузьке» розуміння фразеологічних одиниць. Кім Мун Чхан був прихильником «вузького» розуміння, виділив два розділи мовознавства: фразеологію, до якої відніс лише фразеологічні одиниці, та пареміологію в яку увійшли прислів'я, приказки, афоризми, загадки, метафори, заклики.

Найбільші кроки у розв'язанні теоретичних питань фразеології та семантичного аспекту фразеологізмів були зроблені на початку 1970-х років. Величезна заслуга у розробці цих проблем належить таким дослідникам, як Кім Джон Тек (김종택, 1971), Кім Мун Чхан (김문창, 1974), І Дже Ін (이재인, 1976), Ян Дон Хви (양동휘, 1977), Хван Хві Йон (황회영, 1978), Сон Нак Пом (손낙범, 1978), Ким Гю Шін (김규신, 1978), Ім Кьон Сун (임경순, 1979) та багатьом іншим.

У 1971 році з появою книги мовознавця Кім Джон Тека «Вивчення ідіом» (이디엄연구) розпочався новий етап фразеології як самостійної мовознавчої науки. Дослідження лінгвіста послугувало для подальшого розвитку фразеології.

Кім Джон Тек назвав фразеологізм такими термінами 이디엄 / 관용어 та дав нове тлумачення фразеологізмам – це складне слово, словосполучення або речення, що має особливу синтаксичну структуру і за значенням схоже до слова, його компоненти мають узагальнено-переносне значення [75, с. 3]. Кім Джон Тек ясно визначив відмінність між фразеологізмами та словосполученнями. Мовознавець детально проаналізував фразеологізми, причини їх появ, їх типи, структуру та інше.

Наприкінці 20 століття почали активізуватися дослідження теорії фразеології. У 80-ті роки було надруковано багато праць, що були присвячені

фразеології та фразеологічним одиницям, було укладено словники та збірки фразеологізмів.

У 90-ті роки 20 століття з'явилися монографічні дослідження та дисертаційні праці. Можна виділити таких лінгвістів: Кан Ві Гю (강위규, 1990), Кім Мун Чхан (김문창, 1990), Чхве Кьон Пон (최경봉, 1992), І Чон Чхоль (이종철, 1993), Хон Че Сон (홍재성, 1993). Корейський мовознавець І Сан Ог (이상억, 1993) дослідив проблему фразеологічного словника, Кім Пон Мо (김봉모, 1994) вивчав діалектичні фразеологізми, Джан Се Гьон (장세경, 1994) та Джан Гьон Хві (장경희, 1994) дослідили фразеологізми на позначення емоцій, Хон Са Ман (홍사만, 1999) та І Гьон Джа (이경자, 1999) займалися вивченням фразеологічних одиниць з соматичним компонентом, Кім Хо Йон (김호용, 1996) порівнював фраземи з соматичним компонентом корейської та японської мов.

Однією з найважливіх проблем у вивченні фразеологічних одиниць корейської мови є їх зіставлення з фраземами інших народів. Корейські фразеологізми порівнювали з японськими, російськими, китайськими. Назараз продовжуються дослідження, що присвячені контрастивному аналізу фразеологізмів. Окрім традиційних порівнянь, є зіставлення фразеологічних одиниць корейської мови й з іншими мовами, такими як: монгольська, англійська, німецька, французька та інші.

Отже, вивчення фразеологізмів та прислів'їв у Кореї охоплює порівняно великий проміжок часу і має широкий діапазон: від практичних спостережень до теоретичних узагальнень стосовно властивостей фразем та паремій як знаків мови. За період свого розвитку фразеологія і пареміологія як галузі науки мають значні здобутки. Зокрема, визначені одиниця та обсяг фразеології, чималі здобутки є у вивченні семантики та структурних особливостей фразеологізмів і прислів'їв.

1.3 Фразеологізми в українській мові

Фразеологія української літературної мови неоднорідна за своїм походженням.

а) Більше за все в ній фразеологізмів народного походження, таких як прислів'я і приказки (Людей питай, а свій розум май; Собака на сні) та різні жартівливі й анекдотичні вирази, які укріпилися в літературній мові (Нема хліба – їж пироги).

Але, крім того, в українській літературній мові поширена фразеологія й з інших джерел, а саме:

б) Вирази виробничо-професійного походження (Грати першу скрипку; Виконувати завдання на відмінно (з мови учителів та учнів); взяти під обстріл (з мови військових)).

З розвитком техніки та науки українська мова поповнилася новими фразеологічними одиницями, які виникли через переносне вживання термінологічних словосполучень: спускати на гальмах, з космічною швидкістю, коефіцієнт корисної дії, температура кипіння.

в) Крилаті вирази видатних людей: Релігія — опіум для народу (К. Маркс); Бути чи не бути? (В. Шекспір); Залиш надію кожен, хто сюди входить (Данте); Людина — це звучить гордо (О. Горький).

Влучні вирази українських письменників: Наша пісня, наша дума не вмере, не загине (Т. Шевченко); Хіба ревуть воли, як ясла повні? (П. Мирний); Убий — не здамся (Леся Українка); Тільки той ненависті не знає, хто цілий вік нікого не любив (Леся Українка).

г) Переклади фразеологізмів з російської та інших мов: Як з гуся вода; відкладати в довгу шухляду (з російської мови). Апетит приходить під час їжі (з французької мови). Тут собака зарита (з німецької мови).

г) Переклади античних висловів: Прийшов, побачив, переміг (здобуття швидкої перемоги). Крокодилячі сльози (фальшива жалість). Альфа і омега (початок і кінець).

д) Біблійні та євангельські вислови: повертатися на круги своя; лікарю, зцілися сам; берегти, як зіницю ока; Содом і Гоморра; заблудша вівця [3, с. 44].

Також в українській літературній мові поширені іншомовні фразеологізми, переважно латинські, можуть використовуватися іноді і без перекладу, але рідко, напр.: Аїі Саезаг, аїі пінії (або Цезар, або ніщо; або пан, або пропав) [7, с. 39].

Багатство українських фразеологізмів ще повністю не зібране і недостатньо вивчене, хоч були опубліковані цілі ряди цінних збірок українського фразеологічного матеріалу в різні часи.

Одним з можливих шляхів формування фразеологізмів являється метафоризація вільних словосполучень. Усі явища та предмети навколишнього світу постійно перебувають у взаємозв'язку та взаємодії. Прикладом таких взаємозв'язків є схожість предметів, явищ, дій та їхніх ознак. Уміння виділяти та бачити однотипні ознаки різних явищ — специфіка образного мислення. Саме через це багато фразеологізмів утворилося шляхом метафоризації: ділити шкуру невбитого ведмедя, чим далі в ліс, тим більше дров, біла ворона, ариаднина нитка [12, с. 102].

Фразеологічні одиниці, що утворилися шляхом метонімічного перенесення: накивати п'ятами, зрушувати (знизувати) плечима, брязкати зброєю, крутити носом, голити чуба (лоба) [18, с. 290].

Значно менше фразеологізмів були утворені шляхом синекдохи (зв'язку між цілим та його частинами): ясна голова, гаряче серце, золоті руки [16, с. 143].

Багато фразеологізмів містять в собі гіперболу або літоту: як кіт наплакав; шукати голку в стозі сіна; курці по коліно; гори по коліно.

Фразеологічні одиниці, що містять символи: білий прапор (символ перемиря), лавр (перемога), зірка (блискуча або сумна доля), увінчати лаврами, підняти білий прапор, провідна зоря. Тут ми можемо побачити фразеологізми фольклорного походження, запозичення, літературні. Можна ще виділити такі як біблійні (око за око, зуб за зуб) або міфологічні (Ахілесова п'ята).

Якщо враховувати емоційне ставлення носіїв мови до якогось конкретного уявлення, то можна поділити фразеологізми на дві групи. До першої групи належать звороти, що набули емоційного забарвлення внаслідок перенесення оцінки уявлення на узагальнене значення фразеологізму. Наприклад, фразеологізм «мокра курка» набув поневажливе забарвлення, так як уявлення про мокру курку викликає в уяві негативні почуття [29, с. 71].

В другу групу входять фразеологічні одиниці, в яких емоційність сформувалася не в результаті емоційної оцінки уявлення або його певних ознак, а внаслідок оцінки самого явища або предмета, названого фразеологізмом. Наприклад, уявлення про важку артилерію не викликає якихось певних почуттів з боку мовців. Просто її ознаки, як громіздкість або значна вага, є досить звичайними для такої зброї.

Емоційність фразеологізмів дуже пов'язана з їх експресивністю. Порівнюючи фразеологічні й нефразеологічні назви одного поняття, то можна помітити яскраву виразність, більшу експресивність перших: сила-силенна – дуже багато, вітер в голові – легковажна людина, пліч-о-пліч – спільно, прикусити язика – замовкнути [29, с. 342].

І саме через це внутрішня форма фразеологічних одиниць зумовлена культурними образними значеннями та стереотипними поняттями. Історія України багата міфами та легендами, легендарними образами, подіями тощо, які стали джерелом культурно-маркованого змісту. Міфологічне обґрунтування фразеологізмів репрезентує особливості світосприйняття народу України. Фразеологізми в українській мові, мотивовані міфами та

історією, являють собою окремі культурні коди в загальному складі фразеологічної системи мови [11, с. 12].

У фразеологізмах накопичується життєвий досвід етнічної групи, тому вони формують образний пласт української лексики. Національна специфіка мови у фразеології реалізує різні образи, обумовлені уявленнями українців, що формувались протягом багатьох століть.

Фразеологізми відображають прагнення предків підтверджувати історію нападу татарів на Україну і показати значення єдності українського народу, його сили, духу тощо.

Історія України пережила ще одне важливе випробування, що відобразилося на фразеологізмах української мови, а саме кріпацтво. Фразеологізми про кріпаків і панів обумовлені уявленнями про несправедливість, жорстокість, пихатість панів та їх власницьке ставлення до селян: цитуйте жаби, я ваш пан; не всякого пана пізнаєш без жупана; скачи враже, як пан каже; годи панові рік, а день не вгодиш – пропав навік; не так тії пани, як підпанки; мужича правда колюча, а панська на всі боки гнуча; взявся під боки, та й думає, що пан; завзяте, як панське щеня; казав пан, кожух дам, – слово його тепле [45]. Ставлення селян до панів послужило основою для утворення фразеологізмів, в семантиці яких простежується мотив поради: ліпше держатись у багатого пана за клямку, як у бідного за столом сидіти; ліпше з ведмедем борікатись, ніж з паном рахуватись; ніколи з паном не міряйся руками; бо як довгі – відріжуть, а короткі – витягнуть; двом панам тяжко служити; з панами і свинями не знайся; з паном не будь за пан-брат; з панами добре знатись, та не дай Бог цілуватись; з панами не сідай їсти, з панами і не говори багато: сказав слово, та й мовчи; хто що говорить, ти слухай; з панським свого язика не рівняй: бо як довгий, то утнуть, а як короткий, то витягнуть; з паном не міряйся чубами, бо як довгий, то підстрижуть, як короткий, то витягнуть; з паном дружи, а за пазухою камінь держи [44].

Панство породило багато фразеологізмів, в яких наявний мотив характеристики панів як дурних, нечесних, жадібних: дай панові покуштувати, а він і гамкне; дивись пан! А балакає як люди; добрий пан, – тільки тричі в морду дав; добрий пан: ні б'є, ні лає, та про ніщо не дбає; жаба на поріг, а пан за стіл; коли б пан за плуга узявся, то й світа б відцурався; пани як дурні: що хочуть, те й роблять; пан шапку хоч і здійма, та в шапці правди нема; пан – соломною напхан; пани в світі блукаються, та з правдою не знаються; пани правдою кепкують – проте ж в світі і панують; панська ласка літом гріє, а на зиму кожуха треба старатися [44].

Ряд фразеологізмів несе інформацію про біди кріпаків: біда нашим головам, за панами голими; нема добра в нашім селі, бо панів багато; Пан натроні, а хлоп на ослоні; панам лихом кидати – не плугом орати; пани мої – біда з вами: ми до корчми, а ви за нами; панське кохання – гірке горювання; тоді пани добрі, як сплять [51].

Ще один період в історії України, який знайшов відображення у фразеології української мови, – славетна доба козацтва: без гетьмана військо гине; береженого Бог береже, а козака – шабля; Бог не без милості, козак не без долі (щастя); гетьман знає, що в нас нічого немає; де байрак, там і козак; де два козаки, там три гетьмани; де козак, там і слава; дівчина родиться, а козак на коня садовиться; до булави треба голови; добрий козак баче, де отаман скаче; дожились козаки – нема ні хліба, ні габаки; за наше жито та ще нас бито; звання козацьке, а життя собацьке [51].

Козаки були відомі своєю хоробрістю. Звитяга козаків теж закріплена у фразеології: степ та воля – козацька доля; терпи козаче, отаманом будеш; терпи, козаче, горе – будеш пити мед; терпи, хлопче, козаком будеш; три пани, два отамани, а один підданий; хіба ж душа моя з лопуцька і не бажа того, що й людська?; хліб та вода – то козацька їда; хоч і спина гола, аби своя воля; хто любить піч, тому ворог Січ; чоловік без волі, як кінь на припоні; щирий козак ззаду не нападає; що нам холод, коли козак молод! [55, с. 51].

Фразеологізми, мотивовані історією козацтва, вони освітлюють образ козака, як особу якій властиве вірність, честь, відвага, слава та братерство: у козака життя коротке, а слава вічна; не журися, козаче, нехай ворог плаче!; не той козак, що поборов, а той, що вивернувся; сам загинай, а братчика виручай [55, с. 51].

В історії українського народу було відомо, що в традиціях багато уваги приділяли шануванню природнім силам, ритуалам зустрічі або проводу зими, літа та інше. Пори року (весна, зима, літо, осінь) в українського народа ототожнюються з живими істотами. Чнрез це в українській мові існують фразеологізми де різні пори року зображають як живих міфічних істот: весна кличе в поле; весна красна квітками, а осінь – пирогами; летить літо, як на крилах; літо зиму годує [52].

У українській мові закріпленні мотиви, що базувалися на спостереженнях українського народу за порами року: весна: весна ледачого не любить; зійшов у березні сніжок – берися за плужок; ластівка в квітні день починає, а соловей кінчає; весна на порі; ранні ластівки – щасливий рік; сині хмари – на тепло [52].

Літо: веселка вранці – на дощ; влітку один тиждень рік годує; горобці в пилюці купаються – на дощ; готуй влітку сани, а взимку воза [52].

Осінь: восени день блисне, а три кисне; восени листопад швидко минув – чекай суворої зими; жовтень ходить по краю, та виганяє птиць із гаю; осінній іній – на суху й сонячну погоду; осінь збирає, а весна поїдає [52].

Зима: був уночі іній – вдень сніг не випаде; взимку сонце крізь плач сміється; держись, Хома, іде зима!; зима з снігами – літо з хлібами; зима засніжена – літо дощове [52].

Невід’ємно пов’язані міфологія українців та образи різних тварин. Прикладом може послугувати вовк. Він виступав символом хижацтва, невгамовного голоду, породженням злої сили, творінням Сатани [27, с. 103]: дивиться, як вовк на козу; вовк ловить, та й вовка як піймають!; вовк прийшов у овечій шкурі; дере коза лозу, а вовк козу, а вовка мужик, а

мужика пан, а пана юриста, а юристу чортів триста [27, с. 105]. Також в українській фразеології дуже поширений образ лиса. Лис – хижий ссавець родини собачих з цінним рудим або сріблястим хутром і з довгим пухнастим хвостом; являється символом хитроців, спритності, улесливості, підступності, лицемірства, зловмисності [27, с. 334]: мудрий лис біля своєї нори не шкодить; у вічі, як лис, а поза очі, як біс; хитрить, як лис; обмок – як вовк, обкис – як лис, голоден – як собака! [39]. Поширеним є образ собаки, що виступає як символ вірності, охорони, доброзичливості тощо [27, с. 557]: кидаєш словами, як пес хвостом; побитий, як пес (почуває себе, як побитий пес); і замерз, як пес, і голодний, як собака; ні пес, ні баран, але й не Іван; пес краще жінки: на господаря не гавкає; пес на сніні лежить – сам не їсть і другому не дає [39]. Символом боягузтва, полохливості в українській міфології виступає образ зайця [27, с. 232]: вирвавсь, як заяць з конопель; величається, як заяць хвостом; на вовка помовка, а заяць попереду біжить; так вже і спить, як полоханий заяць [39]. Міфологічним є образ такої тварини, як ведмідь. Українці наділяють цю тварину різними ознаками: сили, незграбності, відлюдькуватості, ненажерливості та ін. [27, с. 68]: ведмідь який дужий, а й то кільце в губу вправляють; ведмідь телям не буває; сильний ведмідь, а дуги не зігне; чоловік – як ведмідь із хаці: чим могутніший, тим кращий; великий, як ведмідь; волохатий, як ведмідь; дужий, як ведмідь; звивається, як ведмідь у танці; лінивий, як ведмідь; проворний, як ведмідь за горобцем [42, с. 236].

Також поширенні фразеологізми української мови з символами різних дерев, квітів тощо. Особливо часто в українській зустрічаються образи верби, калини, тополі та ін.

Верба, калина, тополя виступають символом захисту від злих сил, уособленням жіночності і материнства, дівочтва, молодого кохання, турботи і ласки [27, с. 73]; верба і дівчина приймуться будь-де; калина хвалилася, що з медом солодка; гарна, як калина; дівчина, як калина; розцвіла, як калина; гнучка, як тополя; тонка, як тополя [27, с. 270].

Отже, фразеологічні одиниці формують особливий лексичний шар української мови, якому найбільш притаманна культурна маркованість. Створенні в межах певної культури, фразеологізми відображають культуру народу, його менталітет та традиції, історичні та географічні умови формування етносу тощо.

1.4 Фразеологізми в англійській мові

Фразеологічна одиниця (фразеологізм) – це лексико-граматична єдність двох або більше нарізнооформлених компонентів, яка є граматично організованою за моделлю словосполучення чи речення, але є неподільно лексичною, стійкою у своєму складі й структурі, що, маючи цілісне значення, відтворюється в мові [25, с. 37].

Вперше питання про фразеологію як про лінгвістичну дисципліну поставив видатний радянський мовознавець Є. Д. Поливановим. В. В. Виноградов виділяє три види фразеологізмів:

1. Фразеологічні зрощення або ідіоми – це немотивовані одиниці, які виступають у ролі еквівалентів слів: *to go between* (бути посередником), *a quiet wedding* (негучне весілля), *to be dead with cold* (промерзнути до кісток). До них належать такі мовні звороти як *to get away*, *to give a lift*, *to fall asleep*. Ідіоми основані на переносному значенні, на метафорі, що ясно розуміється об'єктом мовлення, такі як: *to take the bully by the horns* – узяти бика за роги; діяти рішуче; *dead as doornail* – без жодних ознак життя. Якщо враховувати все вищезазначене, то головним завданням теоритичних досліджень у перекладі є формулювання ясних принципів перекладу фразеологічних одиниць, ідіом, фразеологічних словосполучень, беручи до уваги їхнє походження [38, с. 138-139].

2. Фразеологічні єдності – це мотивовані одиниці з єдиним цілісним значенням, які виникають зі злиття значень їх лексичних компонентів: *horn*

of plenty (повна чаша), to rise to the occasion (бути на висоті), to do somebody proud (надавати честь комусь).

3. Фразеологічні сполучення – це звороти, у компонентів одного з яких є фразеологічно пов'язане значення, що проявляється лише у відношенні з ясно визначеним колом понять і їх мовних значень. Наприклад: набирати страху, дивитися зі сміху [38, с. 205].

До трьох видів фразеологізмів Рагузін Л. Ю. визначає ще один тип, а саме фразеологічні вирази: to share one`s last shirt with somebody – поділитися останньою сорочкою; if you run afyer two hares, you will catch neither – якщо поженешся за двома зайцями, жодного не спіймаєш [53].

Під час перекладу фразеологічних одиниць перекладач повинен передати його зміст і образність, а також знайти аналогічний вираження в англійській мові чи мові перекладу при цьому не згубивши його стилістичну функцію фразеологізму. Через відсутність в мові ідентичної подоби перекладач повинен удаватися до пошуку «приблизної відповідності» [53]. Добре рецептивне розуміння фразеології необхідне для того, щоб вміти відновити фразеологічні одиниці, які зазнали «авторської трансформації» [53], і під час перекладу передати відповідний художній ефект. До таких авторських перетворень, у яких в результаті виділяється асоціативне значення фразеологічних одиниць, належить, в частності, введення у фразеологічні звороти нових компонентів, які семантично співвіднесені з їх прямим значенням, тобто зі значенням вихідного змінного словосполучення.

Існують такі типи перекладу фразеологізмів: 1) еквівалентний, мається на увазі, що в обох мовах існують паралельні поняття, що є затвердженими культурним досвідом; для мови перекладу це адекватний фразеологічний зворот, який збігається зі зворотом за змістом, а також образною основою в мові оригіналу; 2) аналог, це такий такий стійкий мовний зворот, що за значенням є адекватним мові оригіналу, але образною основою він відрізняється або повністю або частково; 3) описовий переклад, переклад шляхом передання змісту звороту мови оригіналу вільним

словосполученням. Описовий переклад застосовується, якщо в мові перекладу відсутні аналоги та еквіваленти для англійського оригіналу; 4) антонімічний переклад, що являє собою передання негативного значення завдяки позитивній конструкції або навпаки; 5) калькування. Такий метод застосовується тоді, коли перекладач хоче підкреслити образну основу фразеологічної одиниці або коли зворот в англійській мові не перекладається за допомогою інших видів перекладу; 6) комбінований переклад. При умові, що аналог мови перекладу не передає в повному обсязі значення англійського фразеологізму або, наприклад, має специфічний колорит часу й місця, то може додаватися калькований переклад, а вже потім застосовують описовий переклад та аналог мови перекладу для порівняння [26, с. 8].

Іншою важливою умовою в процесі розрізнення фразеологічних одиниць полягає у вмінні аналізувати їхні мовні функції. Прикладом може бути конфлікт між його переносним та буквальним значеннями, вони часто використовується авторами текстів, щоб обіграти які-небудь образні, естетичні, емоційно-оцінювальні тощо асоціації або для створення гумористичного ефекту [66, с.121]. Крім того, фразеологічні одиниці дуже міцно закріплені за певними культурно-сціальними пластами суспільства й служать ознакою опосередкованої присутності того чи іншого пласту в тексті. Окрім того фразеологічні одиниці мають певне стилістичне забарвлення: такими можуть бути елементи високого, нейтрального або низького стилів, різноманітні жаргонізми. Наприклад, поява в російській тексті фразеологізму типу «серединка на половинку» свідчить про низький статус персонажа, часто так кажуть з діалектно провінційним відтінком. Фразеологічні одиниці можуть бути або суто англійськими або запозиченими [65, с. 215].

Перекладач нерідко зіштовхується з проблемою національно-культурних відмінностей між схожими за змістом фразеологічними одиницями у двох різних мовах. Сходячись за змістом, фразеологічні одиниці можуть нести різну стилістичну забарвленість. В деяких випадках

використання фразеологічної одиниці в її початковому тексті базується на використанні можливостей національно-культурного колориту, такі як побудова художнього образу, і тоді у вирішенні проблеми перекладачу не допоможе навіть наявність словникової відповідності [67, с. 123]. Наприклад, вираз *when queen Ann was alive*, який може бути використаним як фразеологізм (у незапам'ятні часи), а може й зберігати свій прямий сенс (при дворі королеви Анни). Цю фразеологічну одиницю не можна перекласти якимось російським фразеологізмом при цьому не втрачаючи національно-культурний колорит (наприклад, за царя Гороха), оскільки він не пов'язаний з певними ознаками того часу в його початковому тексті, такі як: рицрі, інтриги, дами, бали тощо. Найбільш відповідним рішенням може стати вибір якого-небудь більш відомого королівського імені для читача мови перекладу (при дворі короля Артура), або ж тимчасової віддаленості (як, наприклад, у середньовіччі). Проблеми виникають навіть під час перекладу інтернаціональних фразеологічних одиниць, які мають однакові джерела і більш менш однаковий зміст у різних мовах, але при цьому отримали різні функціональні характеристики [14, с. 96].

Проблеми з перекладом фразеологічних одиниць починаються з їх розпізнавання в тексті. Майже в будь-якій мові існує декілька рівнів фразеологізмів: ті, що зафіксовані словниками та відомі для всіх; ті, що виходять з ужитку, але при цьому все ще відмічені в словниках; ті, що всім відомі, але з певних причин не були зафіксовані в словниках; ті, що відомі лише окремим суспільним групам. При цьому перша та найбільш головна умова в будь-яких випадках – це вміння розпізнати в тексті фразеологічні одиниці, на відміну від інших вільних мовних одиниць. Найбільш ефективний метод - це спроможність виділяти в тексті одиниці, що суперечать загальному змістову, оскільки саме присутність таких одиниць й свідчить про наявність певного переносного значення.

Протягом багатьох століть в Англії читали та цитували Біблію, а точніше її переклад з латинської мови. Не лише окремі слова, але й

ідіоматичні вирази увійшли до англійської мови з Біблії [32, с. 130-131]: at the eleventh hour -останньоїхвилини; can the leopard change his spots? - хіба може леопард змінити свої плями? Цей вираз використовується, коли людина з якоїсь причини не бажає змінюватись в кращу сторону або не дотримується правил поведінки, прийнятих цим суспільством. В такому випадку цей аираз можна перекласти так: горбуна могила виправить. Фразеологізм cast pearls before swine перекладається як «не розсипайте своїх перл перед свинями». Значення цієї фразеологічної одиниці таке: не показуй свої духовні цінності перед людьми, які цього не взагалі варті. При цьому значення фразеологічних одиниць біблійного походження дуже часто не співпадають з думкою, яку прагнули донести автори Біблії. Щоб зрозуміти автора біблійної книги, необхідно вивчити всі коментарі та проаналізувати її повністю [46, с. 456].

Отже, проблеми з перекладом фразеологізмів починаються з їх розпізнавання в тексті. Є декілька способів перекласти фразеологізми з англійської мови на українську, серед них: еквівалентний; аналог; описовий переклад; антонімічний переклад; калькування; комбінований переклад.

1.5 Художні засоби виразності. Фігури мови

Засоби виразності надають мові яскравість, підсилюють її емоційний вплив, привертають увагу читача і слухача до вислова. Існують різноманітні засоби мовної виразності.

Виділяються фонетичні (звукові), лексичні (пов'язані зі словом - лексемой), синтаксичні (пов'язані зі словосполученням і пропозицією), фразеологічні (фразеологізми), стежки (мовні звороти в переносному значенні) зображальні засоби. Вони використовуються в різних сферах

спілкування: художньої, публіцистичної, розмовної і навіть наукової мови. Особливу роль відіграють засоби виразності в художньому мовленні. Засоби художньої виразності допомагають автору створити художній образ, а читачу увійти в світ художнього твору, розкрити авторський задум [64, с. 54].

Існують різні способи зробити мову більш ефектною, барвистою, такою, що запам'ятовується. Можна збагачувати її зміст, застосовуючи різні метафори, порівняння, яскраві образні епітети або інші стежки (обороты, що застосовуються в переносному значенні). Можна надавати мові переконливість шляхом цитування глибоких думок будь-яких діячів або використовувати народну творчість у вигляді приказок і прислів'їв. Щоб безпосередньо стимулювати сприйняття читача, можна впливати на інтонацію і темп мови. Для цього в літературі застосовується особлива група прийомів, званих фігурами мови.

Риторичними фігурами називають звороти мовлення, які вироблені досвідом конструкції, використовуються для посилення виразності висловлювання. Їх також називають фігурами мовлення. Вони спираються на психологію сприйняття мови, підвищують інтерес, привертають увагу до висловлювання, а також вони враховують закони логіки, правила індукції та дедукції, заключні виводи і докази; в них працює закономірність мови – зв'язки в тексті, а також конструкції складного і простого речень. Мовні фігури є особливими синтаксичними конструкціями, які слугують для посилення образно-виразної функції мовлення. Фігури мовлення утворюються шляхом особливих стилістично значущих побудов словосполучення, речення або певної групи речень у тексті.

Стилістична фігура - це «спеціальний засіб посилення образотворчості, що складається з двох компонентів - зіставленого і зіставляемого, які, об'єднуючись, формують загальне складне уявлення» [64, с. 148]. В даному визначенні підкреслюється понятійна структура фігур мови. Традиційно під стилістичною фігурою прийнято розуміти мовний зворот, синтаксичну конструкцію, які використовуються з метою виразності [54, с. 278].

Найчастіше під фігурами мови розуміється комплекс стилістичних прийомів, виражених за допомогою мовних конструкцій, що підвищують виразність мови, що впливають на її емоційне забарвлення. Як бачимо, це досить широке визначення, під яке підпадають і стежки. Далі ми будемо розглядати фігури у вузькому сенсі - як мовні конструкції, засновані не на операціях із значенням слів, а з їх становищем і поєднанням в реченні.

Якщо розглянути вживання фігур в теорії комунікативістики, то, як пише М.М. Василькова, «специфіка вживання фігур в публіцистичних текстах зумовлена необхідністю реалізації комунікативних намірів автора-публіциста» [9, с. 55].

Відомо, що першими застосовувати і вивчати фігури почали античні ритори і оратори. Власне, в літературну мову ці прийоми прийшли з риторики, оскільки експресивна образна мова була необхідна в першу чергу тим, хто постійно виступає перед публікою. Вважається, що винахідником фігур був філософ Горгій, що жив в V–IV ст. до нашої ери. Великий внесок у дослідження фігур внесли Аристотель, Теофраст, Цецилії, які пропонували класифікації та визначення фігур мови. Найбільш поширеною в цю епоху було формулювання Квинтиліана: «Постать в точному сенсі слова визначається як свідоме відхилення в думці або в вираженні від повсякденного і простої форми... Таким чином, будемо вважати фігурою оновлення форми мови за допомогою якогось мистецтва».

Деметрій Фалерський пропонував поділ на фігури слів і фігури думки. Перші являють собою стійку конструкцію, в якій не може бути змінена складові місцями або замінювати іншими словами, інакше можна зруйнувати сенс фрази. Прикладом таких фігур можуть служити стійкі висловлювання й прислів'я. В даний час до фігур слова відносять такі прийоми:

Фігури додавання - різного роду повтори (анафора, епіфора, анадіпложіс, рефрен, симплока, Полісиндетон), плеоназм, градація, мезархія, поліптон;

Фігури зменшення – безсполучниковість, еліпсис, зевгма, апозіопеза (замовчування);

Фігури перестановки або заміщення - інверсія, хіазм, паралелізм, антитеза, парентеза.

Фігури думки, навпаки, допускають можливість зміни. Такими вважаються риторичні запитання, вигуки і звернення, оксюморон [9, с. 69].

У фігурах мовлення головну роль відіграє їх синтаксична форма, хоч характер стилістичного ефекту загалом залежить від його смислового наповнення. Під стилістичними засобами маються на увазі мовні одиниці, що використовуються для зображення будь-яких експресивних авторських задумів і для створення певних стилістичних ефектів. Спокон віків така виразність мови привертала увагу як вчених-мовознавців, так і людей, що вивчають іноземні мови. Такі мовні засоби можна порівняти за спеціями, які додають у страву обережно, дрібно, а страва від цього, тобто мова, складається з інших, менш гострих і яскравих, нейтральних компонентів - слів і словосполучень неідіоматичного характеру [5, с. 34].

В античні часи поява мовних фігур була пов'язана з розвитком мовлення, стиранням кордонів змісту слів і виразів, зникненням потреби в зв'язку назви слова з предметом. Фігури мовлення надали можливість з'явитися новим формам прояву мовлення. Висловлювати один зміст різними способами, що здатний заплутувати, навести на певну думку, впливати на слухача з метою його переконання. Мовні фігури здобувають своєї мети шляхом певної розстановки слів у реченні, яку можна визначити, розпізнати й описати. Вони використовуються в усіх різновидах мови, включаючи повсякденну мову, але при цьому є особливо важливими в поетичному стилі, що був сформований спеціально для художніх цілей. "Риторичні фігури – це стилістичні звороти, їх метою є посилення виразності мовлення. До риторичних фігур відносяться антитеза, звернення, астеїзм, вигук, іронія, замовчування, гіпербола, градація, прозопопея, уподібнення тощо. [19, с. 44].

Дане визначення відноситься до риторичних фігур, тому що «в старовинних поетіках фігури називалися «риторичними», а потім «фігуральними виражами» [22, с. 22].

До них належать: анафора; антитеза; алітерація; асонанс; градація; інверсія; оксюморон; паралелізм; перифраз; риторичні звертання; епіфора.

Анафора — це єдинопочаток, найчастіше використовується у поезії, повторення на початку рядків у віршах, строф або речень однакових чи співзвучних слів, синтаксичних конструкцій [15, с. 80].

Антитеза – це протиставлення щонайменше двох слів або словосполучень, які є протилежними за своїм змістом. Не обов'язково антитеза складається з антонімів – це можуть бути образи або слова вжиті у переносному значенні, які у віршах будуть створювати враження протилежних явищ [15, с. 81].

Алітерація — це повторення схожих за звучанням приголосних у рядках віршів, строфах для поселення звукової або інтонаційної виразності й милозвучності [15, с. 81].

Асонанс — це повторення однакових голосних звуків у рядках або строфах, що робить віршовану мову більш милозвучною [15, с. 82].

Градація — це стилістична фігура, мета якої полягає у поступовому нагнітанні художніх засобів виразності задля підвищення (клімакс) чи пониження (антиклімакс) їх емоційно-сміслової значимості [15, с. 83].

Інверсія — це ще одна із стилістичних фігур поетичного мовлення, роль якої полягає в незвичному розташуванні слів у реченні з явним порушенням синтаксичних конструкцій задля підкреслення емоційно-сміслового увиразнення певного вислову [15, с. 85].

Оксюморон – це стилістична фігура художнього мовлення, що поєднує протилежні за змістом визначення чи поняття, в результаті чого виникає нове смислове значення. Це мовний зворот, який полягає в поєднанні різко контрастних, внутрішньо суперечливих за змістом ознак у визначенні певного явища [15, с. 86].

Паралелізм – це риторична фігура, що представляє собою розташування тотожних або схожих за граматичною і семантичною структурами елементів мови в суміжних частинах тексту, вони створюють єдиний поетичний образ. Паралельними елементами можуть бути пропозиції, їх частини, словосполучення, слова [15, с. 87].

Перифраз – це риторична фігура, заміна прямої назви описовим виразом, в якому вказані ознаки названого прямо предмета [15, с. 89].

Риторичні фігури – це художні засоби для вираження мови, що посилюють ефект для звертання уваги слухача до певного виразу. Вони поділяються на 5 типів:

1) риторичні звертання – це абстрактні звертання до відсутніх людей або явищ;

2) риторичні запитання – це такі запитання, які не потребують відповіді;

3) риторичні припущення – це відповідь запитання, якого не було, лише припущення або міркування в голос;

4) риторичний оклик – це спосіб образного вираження для занадто сильних почуттів;

5) риторичне ствердження – це літературний засіб, який показує неможливість заперечення слів, що були сказані автором [9, с. 13].

Епіфора – це стилістична фігура, яка протилежна анафорі: тобто повторення однакових виразів, слів, або звукових сполучень у кінці рядків чи строф у віршах, а також використовується у прозових уривках для підкреслення виразності поетичної мови, посилення ефекту на читача [15, с. 91].

Отже, у фігурах мовлення головну роль відіграє їх синтаксична форма, хоч характер стилістичного ефекту загалом залежить від його смислового наповнення. Під стилістичними засобами маються на увазі мовні одиниці, що використовуються для зображення будь-яких експресивних авторських задумів і для створення певних стилістичних ефектів.

1.6 Тропи

З розвитком мови більшість слів набули вже декілька значень і можуть уживатися в прямому і переносному значенні. Вони належить до багатозначних, тобто полісемантичних. Багатозначними (полісемантичними) називають слова, які у різних контекстах мають різні лексичні значення.

Пряме значення – це основне, первинне значення слова, яке напряму пов'язане з реалією дійсності, яку воно називає. Багатозначні слова виявляють прямі значення поза контекстом. Переносне значення - це вторинне значення багатозначного слова, яке являється похідним від прямого, його значення проявляється тільки у контексті через асоціації з прямим значенням. Значення слів з часом можуть змінюватися. Раніше печивом називали будь-які вироби з тіста, а тепер лише вироби з цукром і прянощами тіста у формі квадратиків, трикутничків, квіток тощо. Інколи люди можуть вкладати абсолютно різний зміст у одне й те саме слово. Таким чином нещодавно слову «націоналізм» стали приписувати негативні значення: «реакційна ідеологія й політика в галузі національних відносин». Але насправді це слово походить від латинського слова *пасіо* «народ» й означає воно «любов до свого народу», як і слово патріотизм походить від латинського *patria* «батьківщина» й має на увазі «любов до своєї землі».

Вчення про тропи і фігури було успадковане риториками і стилістами національних мов ще з античних часів.

Грецьке слово *tropos* означало зворот, зразок, форма, вислів, краса, а щодо людей – здібність, характер, звичай, темперамент. Як відзначав Квінтіліан, троп являється важливою зміною первинного значення на якесь інше, більш досконале в слові або виразі. Ще за часів його виникнення вже існували незліченні суперечки між філософами та граматистами про їх різновиди, кількість, гатунки і взаємну залежність тропів. Такі суперечки тривають й нині, вони обумовлені великим спектром такого феномену, як

тропи. Деякі з них уживаються з наміром посилити експресію, а інші вживають через погляди на красу, одні виникли з первинного значення, а інші через їх метафоричність. Але неможливо сперечатися з твердженням Квінтіліана, що загалом їх призначенням є викликати естетичні враження. Спочатку його поняттям включало всі існуючі стилістичні засоби. Вже потім Цицерон і Квінтіліан поділили їх на тропи і фігури. Різні автори визначають різну кількість тих і інших. За Квінтіліана прийнято визначати такі тропи: метафора, метонімія, металепис, синекдоха, емфаза, катахреза, ономаіопея, антономазія, перифраза, іронія, гіпербола, гіпероха, літота, алегорія [35, с. 62].

З тих часів вперше тропологію було описано французьким ритором С. М. Дюмарсе у «Трактаті про тропи» (Лейпциг, 1757 р.). Його основною думкою було те, що мова без тропів не є природною. Вважається, що є два способи вираження думки. Перший спосіб – це виклад, тобто фраза; а другий – це форма викладу, тобто це самі фігури. Ще за часів Цицерона фігури поділяли на дві види: фігури думки і фігури слова. Фігури, які мали переносне значення, називалися тропами. Переклад слова троп з грецької мови є «повертаю». Тобто повертаючи або змінюючи значення слова ми утворюємо троп. Тропи використовуються для того, щоб підкреслити або наголосити основну думку, щоб сховати непристойні та небажані думки, для збагачення мови, для облагородження мови. Саме тропи і фігури допомагають виявляти творчу індивідуальність автора. Ритори 18 століття вважали, що неможливо зрозуміти будь-якого автора, не розуміючи його фігур і тропів [33, с. 252].

Загальним терміном тропи охоплюються слова, словосполучення і вирази (образи), що вживаються в переносному значенні і служать виразності мови.

До тропів належать: порівняння, алегорія, метафора, метонімія, синекдоха, епітет, гіпербола, літота, персоніфікація.

Порівняння – це словесний вираз зіставлення двох подібних за певними характеристиками предметів або явищ із метою визначення певних рис одного з них через порівняння з іншим. Існує декілька видів порівняння:

1) просте – в такому порівнянні один предмет чи явище зіставляється з щонайменше однією однорідною ознакою;

2) поширене використовується, коли певний предмет чи явище зіставляється з декількома ознаками одночасно;

3) приєднальне порівняння, образ якого надається вже після предмету;

4) заперечувальне – в центрі такого порівняння стоїть протиставлення двох об'єктів [35, с. 94].

Алегорія – це художній засіб, який найбільше використовується в казках та байках. Це перенесення певних властивостей та характеристик одного предмета чи явища на інший для більш яскравого відображення образу.

Метафора - слово або вираз, що вживається в непрямому значенні, в основі якого лежить порівняння неназваного предмета або явища з будь-яким іншим на підставі їх загальної ознаки.

Метонімія – це вид тропа, словосполучення, в якому одне слово замінюється іншим, що позначає предмет (явище), що знаходиться в тому чи іншому (просторової, тимчасової і т. п.) зв'язку з предметом, який позначається замінним словом.

Синекдоха – це один із засобів вираження літературного мовлення, є різновидом метонімії. Вона заснована на кількісному зіставленні предметів та явищ. Тобто це вживання однини натомість множини і навпаки, Частини цілого замість цілого, або ціле замість частини, визначене число замість невизначеного.

Епітет – один із художніх засобів, це образне означення, яке додає образну, емоційну характеристику особи, явища, предмета.

Гіпербола – це художнє надмірне перебільшення дійсних фактів.

Літота – це художній засіб, різновид метонімії, який містить надмірне зменшення величини, сили, значення зображуваного предмета чи явища.

Паралелізм – це такий засіб художньої літератури, в якому відбувається зображення подібних один до одного предметів паралельно. В паралелізмі застосовується уподібнення цих предметів та можна спостерігати чітку аналогію однакових явищ у різних сферах життя [17, с. 69–74].

Отже, тропи виконують функції різного роду: це заміна складних понять і термінів; налагодження взаєморозуміння між автором та читачем. Не менш важливою функцією тропів є транслювання читачеві емоцій автора, особистого експресивного ставлення до описуваних явищ.

Висновки до 1 розділу

Отже, мова – це джерело знань про минуле наших народів, це найбільший скарб сьогодення та ключ до нашого майбутнього. Фразеологізми є найбільш доречним джерелом для пізнання та дослідження нової культури. Вивчаючи приказки та прислів'я різних країн світу можна краще дізнатися не лише про культуру самої країни, але часто можна зробити висновки й про її географічне положення, історію, кухню тощо. Особливості країни можна спостерігати через рослини, тварини, частини тіла, їжу, релігію, освіту, міфічні створіння і цей список можна продовжувати до безкінечності.

Задля більш влучного та виразного ефекту на слухача від фразеологізму застосовуються художні засоби виразності, також відомі як стилістичні фігури. Це стилістично значущі мовні звороти, що спрямовані на те, щоб надати думці, що ми висловлюємо, певну виразність, мальовничість, цього можна досягатися шляхом перетворення в будові фрази і перетворенням в її змісті, що виражається в певному розташуванні слів у фразі та інших варіаціях синтаксичної сторони речення.

Окрім образотворчих тропів також розрізняють виражальні засоби або фігури мовлення. Фігури мовлення не створюють образів, вони підвищують виразність мови і підкреслюють її емоційність за допомогою певних синтаксичних побудов: антитези, алегорії, інверсії, риторичного питання, контрасту тощо.

В корейській, українській та англійській мовах вивчення фразеологізмів та прислів'їв займає великий проміжок часу і має дуже широкий спектр: від теоретичних узагальнень до практичних спостережень щодо властивостей фразем та паремій як мовних знаків.

Проаналізувавши приказки та прислів'я в корейській, англійській та українській мові можна зробити висновок, що фразеологічний фонд кожної мови містить фразеологічні одиниці, внутрішня форма яких мотивована різними видатними подіями в історії наших народів, відомими міфічними образами, географічним положенням тощо. Як показав аналіз, важливі історичні реалії сильно вплинули на формування значення фразеологічних одиниць в корейській, українській та англійській мовах. Також формування значення фразеологізмів мотивоване нашим ставленням до різних сил природи як до живих істот або багатовіковими спостереженнями за ними. Невід'ємними є міфічні істоти, які являються представниками нашого фольклору. Одними з найчастіших образів є образи тварин, рослин та дерев як ототожнення сил природи.

РОЗДІЛ 2

МЕТОДОЛОГІЧНА БАЗА АНАЛІЗУ ПРИСЛІВ'ІВ ТА ПРИКАЗОК НА МАТЕРІАЛІ ХУДОЖНІХ ЗАСОБІВ ВИРАЗНОСТІ

2.1 Методологія лінгвістики. Методи лінгвістичного дослідження

Одна з ключових проблем загального мовознавства – проблема методології, тобто методів дослідження мови. Відомо, що будь-яка галузь людського пізнання повинна мати поряд з об'єктом і предметом вивчення певні дослідницькі методи, чим досягається науковість результату. Лінгвістика протягом історії свого розвитку створила власні (спеціальні) методи [30].

Термін лінгвістичні методи означає шлях пізнання і тлумачення мовних явищ, які втілюються в певну систему логічних, послідовних дій мовознавця для збору, обробки та узагальнення фактів лінгвістичного дослідження. Будь-який метод лінгвістичного дослідження зумовлений метою, завданнями і аналізованим матеріалом будь-якого лінгвістичного пошуку [36, с. 8].

Як правило, зміна наукової парадигми супроводжується відкриттям нового методу дослідження, кожен з яких виділяє такий аспект мови як об'єкт дослідження, який є найважливішим у цій теорії мови. Угрупування методів дослідження - важливий аспект лінгвістичних досліджень [26, с. 5].

Мовознавці повністю обгрунтовано підкреслюють неповноцінність методологічного інструментарію сучасної лінгвістики [58, с. 48]. Є істотні суперечності і значні відмінності в дефініціях, трактуваннях, класифікаціях методів. Якщо «порівняння розвинених теорій методу в повному обсязі має скласти предмет досліджень особливого роду - теорії лінгвістичних методів» [62, с. 6] (а це, безперечно, так), слід констатувати, що теорія лінгвістичних методів поки знаходиться на стадії становлення [20, с. 19]. Найчастіше

лінгвістичний метод трактують у вузькому сенсі як «сукупність прийомів, які використовуються в дослідженні мови» [6, с. 232].

Трактування лінгвістичного методу як складної логічної одиниці, яка включає в себе онтологічний, операційний і телеологічний компоненти, здається перспективною з точки зору вивчення одиниць і категорій всіх мовних рівнів. Запропонований підхід дозволяє об'єднати в цілісної концепції методу такі різноманітні, але взаємопов'язані феномени, як принципи / підходи, прийоми (процедури, операції) і мета дослідження [57, с. 267].

Відмінності в філософських позиціях дослідників привели до значної різноманітності методологічних напрямків в мовознавстві, яке ускладнюється еkleктичним змішанням в ряді концепцій різних, в філософських установок. Методологічні розбіжності в мовознавстві, особливо в області приватної методології, до деякої міри залежать і від відмінностей в структурі, рівні розвитку та ступеня вивченості мов. Розуміння самого терміна «методологія» в марксистському мовознавстві відрізняється від його розуміння в ряді інших напрямків, в яких цей термін (англ. Methodology, франц. Méthodologie) частіше вживається лише в сенсі сукупності приватних методів і прийомів вивчення мови [60, с. 88].

Процес здійснення діяльності розглядається в рамках проекту, що реалізується в певній часовій послідовності по фазах, стадіях і етапах, причому послідовність ця є спільною для всіх видів діяльності. Завершеність циклу діяльності (проекту) визначається трьома фазами:

- Фаза проектування, результатом якої є побудована модель створюваної системи і план її реалізації;
- Технологічна фаза, результатом якої є реалізація системи;
- Рефлексивна фаза, результатом якої є оцінка реалізованої системи і визначення необхідності або її подальшої корекції, або «запуску» нового проекту [62, с. 184].

Таким чином, можна запропонувати наступну «схему структури методології»:

1. Підстави методології: філософія, психологія, системний аналіз, лінгвістика, наукознавство, етика, естетика;
2. Характеристики діяльності: особливості, принципи, умови, норми діяльності;
3. Логічна структура діяльності: суб'єкт, об'єкт, предмет, форми, засоби, методи, результат діяльності;
4. Часова структура діяльності: фази, стадії, етапи [54, с. 13].

Такий підхід є логічним продовженням досліджень в області організації діяльності, що мають тривалу історію: роботи А. А. Богданова [10], Ф. У. Тейлора, Г. Форда, А.К. Гастева, Т. Котарбінського [37], Я. Зеленецького [31] та ін.

Таке розуміння і побудова методології дозволяє:

- З єдиних позицій і в єдиній логіці узагальнити різні наявні в літературі підходи і трактування поняття «методологія» і його використання в найрізноманітніших видах діяльності;
- Відсікти від методології традиційно приписувані їй зайві нашарування;
- Знайти загальну логіку таких широко обговорюваних у сучасній літературі питань, як інноваційна діяльність, проектування систем, технології, рефлексія та ін [50, с. 117].

Спеціальні лінгвістичні методи:

1. Методи збору даних: (кабінетні - аналіз літературних джерел, словників, тобто вторинної інформації; польові - отримання інформації безпосередньо від носіїв мови). Для отримання достовірних результатів використовуються дані повинні бути репрезентативними, тобто відображати реальну картину розподілу лінгвістичних одиниць в цілому і представляти лінгвістичне розмаїття розглянутих одиниць;

- Метод суцільної вибірки - відбір одиниць у порядку, представленому в джерелі (всіх підряд);

- Метод випадкового вибору - відбір одиниць у випадковому порядку (відкривши сторінку навмання);

- Метод контрольованого відбору - згідно з установленими критеріями (наприклад, анкетування, інтерв'ювання, експеримент).

Основні підходи до вивчення мови:

- Діахронічний підхід вивчає зміни в мові за певний проміжок часу і відображає хронологічну перспективу;

- Синхронічний підхід досліджує реальний стан мови в певний відрізок часу без обліку тимчасового чинника.

2. У лінгвогенетичних, типологічних і порівняльно-історичних дослідженнях використовують:

А) підходи: культурно-історичний, що включає історичний підхід (в рамках якого явища мови розглядаються як результат динаміки розвитку суспільства і культури), морфологічний підхід (що вивчає складові мовного явища), антропологічний (що представляє мову і культуру як відображення соціального досвіду людини);

В) методи: порівняльно-історичний метод, метою якого є дослідження законів розвитку споріднених мов, являє собою комплекс прийомів історико-генетичного дослідження мовних сімей, мовних груп, окремих мов, що дозволяє виявляти закономірностей їх розвитку. Метод реалізується за допомогою наступних прийомів: 1) генетичного ототожнення фактів; 2) реконструкції архетипів; 3) зовнішньої і внутрішньої лінгвістичної реконструкції; 4) хронологізації; 5) локалізації явищ і їх системно пов'язаних сукупностей [43, с. 92].

Типологічний метод спрямований на визначення загальних лінгвістичних категорій для класифікації родинних і неспоріднених мов;

Історичний метод дозволяє досліджувати мовну структуру (розвиток фонетики, морфології, синтаксису та ін.) в її хронологічному (історичному) розвитку;

Ареальний порівняльний метод дозволяє вивчати мови ареалів на основі інформації про локалізацію мовного явища, хронології та інформації про міграцію населення; порівняльний метод направлений на вивчення схожості та відмінностей структури мов. Процедури методу: опис і зіставлення. Порівняння можуть бути порівняльного і типологічного характеру; дескриптивний метод заснований на техніці ідентифікації, полягає в описі і аналізі складових мови в контексті його функціонування в соціумі. Елементи мови розглядаються формально і семантично, однак описову вивчення мови реалізується по-різному в різних наукових школах (логіко-граматична школа Ф. І. Буслаєва, граматико-психологічна школа О. О. Потебні, формально-граматична школа Ф. Ф. Фортунатова); стилістичний метод направлений на дослідження стилів і пов'язаний з вивченням природи і ознак стилів мови і мовлення.

3. У перекладознавстві використовують такі методи: дефінітивний; тезаурусний; контекстуальний; порівняльний; типології контекстів; метод символічної інтерпретації.

4. Методи семантичних досліджень:

Методика семантичного опису розглядає відносини між значенням мовного знака і його вживанням, визначає характеристики об'єкта, що дозволяють зробити його денотатом описуваної мовної одиниці.

Семантичний аналіз заснований на зборі матеріалу, висунення первинних гіпотез про значення аналізованої одиниці, це її семантичне тлумачення [43, с. 92].

Контекстуальний аналіз заснований на спостереженні слів в типових контекстах мови і виявленні їх взаємовпливів. В основі методу припущення про те, що відмінності в значенні завжди пов'язане з різницею в контексті [43, с. 97].

Семантико-синтаксичний аналіз спрямований на вивчення семантики пропозицій (зв'язок між граматичною формою і контекстом) [43, с. 98].

Методи структурного аналізу вивчають відносини і зв'язки між елементами мовної структури і включають:

Дистрибутивний аналіз розглядає сукупність всіх контекстів, в яких зустрічається мовна одиниця. (Дистрибуція мовного елемента має вигляд формули: take + ргер і т.д.) Комплементарна, або додаткова, дистрибуція - коли два мовних елемента не можуть зустрічатися в однаковому оточенні;

Трансформаційний аналіз використовується для визначення структурно-семантичних зв'язків між мовними одиницями, в тому числі при вивченні мови в перекладі. Процедури трансформаційного аналізу: перестановка, заміна, розширення, опущення. Метод дозволяє встановити словотвірні відносини між словами, вивчити синонімічні форми вираження при розгляді стилю з позиції граматики, є способом визначення вмотивованості некореневих слів;

Морфемний аналіз спрямований на вивчення мінімальних значущих елементів мови і їх морфематической приналежності;

Компонентний аналіз (аналіз слова і семи) дозволяє досліджувати вміст значущих одиниць мови для розкладання значення на мінімальні семантичні складові. Метод спрямований на рішення проблем полісемії, синонімії, антонімії та контексту і ефективний при описі парадигматических груп (предметних, синонімічних, словотворчих);

Словотворче моделювання - розробка стабільної структури, що має узагальнене лексико-категоріальне значення і здатної наповнюватися різним лексичним матеріалом. В процесі моделювання враховується структура і семантика окремих лексем і система організації лексики в цілому;

Метод комутації (комутація - відносини між двома одиницями, якщо їх заміна в певному контексті веде до взаїмозамени одиниць протилежного плану);

Валентностних метод застосовується при вивченні одиниць різних рівнів мови (словотворчих моделей, фразеологічних одиниць). Під валентністю розуміється здатність одиниць різного рівня до поєднання;

Метод опозиції заснований на протиставленні мовних одиниць одного рівня (морфем, фонем і ін.) і виявленні відмінностей між ними. Типи опозицій:

Привативної опозиція: один з членів контрастивної пари є сильним і характеризується певним ознакою, якого немає в іншого, слабкого члена (e.g. girl - girls);

Градуальна опозиція заснована на ступеня вияву ознаки в контрастивної групах;

Еквіполента опозиція припускає при логічної рівнозначності членів опозиції відміну їх загальною дистинктивних ознаки (e.g. to sleep - to have a nap) [43, с. 110- 121].

Пропорційна опозиція - кореляція між наборами бінарних опозицій (e.g. red - reddish).

Ізольована опозиція обмежена однією парою.

Багатовимірна опозиція: основа порівняння включає не одну опозицію, а інші елементи системи.

Методи комунікативно-функціонального аналізу:

Моделювання функціонально-семантичних полів, під якими розуміють угруповання засобів різних рівнів мови, засновану на певній семантичної категорії, а також комбінування мовних засобів.

Прагматичний аналіз (аналіз мовного акту) пояснює значення лінгвістичних виразів з позиції їх використання в мовному акті (питання, запевнення, обіцянку і т.д.).

Дискурс-аналіз - аналіз мовних форм, визначення мети і функцій їх використання в комунікації. Основні напрямки досліджень: структура нарративів, значення і контекст в дискурсі, приховане значення,

інтертекстуальність, невербальні засоби комунікації, соціальна ситуація комунікації, лінгвістична маніпуляція [43, с. 142].

Текстовий аналіз спрямований на вивчення мови письмового тексту, його лексики, граматики, риторичної організації. Текстовий аналіз є частиною дискурс-аналізу та має наступні види: стилістичний текстовий аналіз, перекладацький текстовий аналіз, компаративний перекладацький аналіз [43, с. 147].

Методи когнітивного аналізу:

Аналіз фреймів досліджує лінгвістичні форми вираження оброблених мозком реальних ситуацій (концепція Е. Уофмана). За Ч. Філмор, фрейм є концептуальне або когнітивне сприйняття певної ситуації на основі систематизації досвіду.

Аналіз когнітивних метафор.

Концептуальний аналіз досліджує зміст концепту, дозволяє конструювати модель структури концепту і визначає специфіку її вербалізації в мові (А. Вежбицкая, Н. Арутюнова, В. Телія та ін.). Концепт розглядається як вербальне побудова, яке може бути вербалізоване словами, фразеологізмами, пропозиціями і текстами. М.М. Болдирев виділяє наступні типи концептів: конкретно-чуттєвий образ, ідея, схема, поняття, прототип, фрейм, скрипт, сценарій, гештальт. В. Маслова називає етапи концептуального аналізу: 1) визначення референтної ситуації приналежності концепту, 2) вивчення лексикографічних визначень, 3) дослідження етимології лексичних одиниць, 4) вивчення концепту в різних контекстах, 5) уточнення асоціативних зв'язків лексичної одиниці, яка визначає концепт, 6) виявлення основних визначальних ознак і побудова моделі [41, с. 32].

6. Методи лінгвогеографічних досліджень включають: картування ареалів поширення мовних явищ, опитування інформантів, побудова изоглосс, системний опис діалектних явищ, інтерпретацію карт і лінгвістичних атласів.

7. У психолінгвістиці і психології мови використовується безліч експериментальних методик, спрямованих на вивчення значення слова. Виділяють наступні категорії експериментів:

Експерименти по найменуванню (виявлення чуттєвої, смислової і емоційного забарвлення в ізоляції від предметного змісту);

Експерименти на можливість (неможливість) вживання даного слова в даному контексті;

Експерименти по експлікації суб'єктивного змісту;

Асоціативні експерименти (синтагматические асоціації, парадигматичні асоціації);

Експерименти по семантичному шкалюванню дозволяють вивчати аспекти суб'єктивного змісту знакового образу, що лежать поза інваріантної області, смислове забарвлення;

Експерименти по оцінці семантичної близькості слів;

Експерименти по виявленню залежності психологічного оперування словами (наприклад, запам'ятовування) від їх змістовних характеристик;

Експерименти по систематизації понять (реєструють різні аспекти суб'єктивного змісту - когнітивний інваріант, чуттєву забарвленість, потенційну експлікативність) [34, с. 201].

Отже, будь-який метод лінгвістичного дослідження зумовлений метою, завданнями і аналізованим матеріалом будь-якого лінгвістичного пошуку. Мовознавці повністю обґрунтовано підкреслюють неповноцінність методологічного інструментарію сучасної лінгвістики. Трактують лінгвістичного методу як складної логічної одиниці, яка включає в себе онтологічний, операційний і телеологічний компоненти, здається перспективною з точки зору вивчення одиниць і категорій всіх мовних рівнів.

2.2 Комплексна методика аналізу мовних засобів виразності

В даній роботі ми використали наступні методи:

1. Метод випадкової вибірки;
2. Методика контекстуального аналізу;
4. Порівняльний аналіз;
5. Компонентний аналіз;
6. Лінгвостатистичний метод;
7. Описовий метод.

У данній роботі ми застосували метод випадкової вибірки (вибіркова сукупність утворюється у результаті випадкового відбору окремих мовних одиниць із генеральної сукупності [2, с. 73]) для вибору приказок та прислів'їв для їх аналізу. Через надмірну кількість фразеологічних одиниць у корейській, українській та російській мовах, було застосовано метод випадкової вибірки, висновок щодо використання засобів виразності на матеріалі приказок та прислів'їв.

Була застосована методика контекстуального аналізу, яка була спрямована на встановлення значущості тексту в соціокультурному контексті, на реконструкцію комунікативного задуму, мотивів і цілей, загального змісту, рецептивної спрямованості тексту.

Нами був використаний порівняльний метод для виявлення і пошука, визначення властивостей та характеристик на основі зібраних статистичних даних мовних засобів виразності на матеріалі приказок та прислів'їв корейської, англійської та української мов. Завдяки порівняльному методу дослідження ми змогли виявити, які мовні методи зустрічались найчастіше та порівняти результати кожної мови.

Ми використали компонентний метод для вивчення та дослідження лінгвістичного вивчення значення слів, для розщеплення значення слова на складові компоненти, а саме на семи. Завдяки компонентному методу ми змогли проаналізувати та виявити мовні засоби у приказках та прислів'ях.

Нами був застосований лінгвостатистичний метод (сукупність статистичних методик, процедур і прийомів, що використовуються для отримання кількісних даних мовних явищ для виявлення статистичних

закономірностей функціонування мовлення та одиниць мови, і для встановлення закономірностей структури текстів [58, с. 89]). У цій роботі ми аналізували частотність вживання окремих мовних засобів на матеріалі прислів'їв та приказок, ми виявили які методи вживаються найчастіше у відсотковому відношенні.

У цій роботі ми також використали описовий метод, який допоміг нам виконати плановану інвентаризацію одиниць мови і пояснення особливостей їх будови та функціонування в синхронії. Ми дали точний і повний опис мовних одиниць.

Отже, задля точного дослідження мовних засобів на матеріалі прислів'їв та приказок, нами було застосовано наступні методи: компонентний метод, лінгвостатистичний метод, описовий метод, порівняльний метод, методика контекстуального аналізу та метод випадкової вибірки.

Висновки до 2 розділу

Отже, методологія визначає підхід до об'єкта мовознавства, взаємовідношення між суб'єктом і об'єктом дослідження, спосіб побудови наукового знання, загальну орієнтацію і характер лінгвістичного дослідження. Тісно пов'язана з лінгвістичною теорією, вона в значній мірі обумовлює наукові результати дослідження. Наукова методологія реалізується в правильному застосуванні способів пізнання явищ. Насправді в їх взаємозв'язку і розвитку. Звичайно, точні і правильні методи - не єдині компоненти для забезпечення успішності наукового дослідження. Методи не здатні замінити творче осмислення дослідника, його здатність аналізувати, робити висновки і прогнози.

Лінгвістичні методи можна трактувати у вузькому сенсі як «сукупність прийомів, які використовуються в дослідженні мови».

Методологічні розбіжності в мовознавстві, особливо в області приватної методології, до деякої міри залежать і від відмінностей в структурі, рівні розвитку та ступеня вивченості мов. Мовознавці повністю підкреслюють неповноцінність методологічного інструментарію сучасної лінгвістики. Є значні суперечності та відмінності у дефініціях, трактуваннях, класифікаціях методів.

У данній роботі ми застосували метод випадкової вибірки під час вибору приказок та прислів'їв для їх подальшого аналізу. Також була застосована методика контекстуального аналізу задля встановлення значущості тексту в соціокультурному контексті. Ми використали порівняльний метод для виявлення і пошука, визначення властивостей та характеристик приказок та прислів'їв. Був застосований компонентний метод для аналізу та виявлення мовних засобів у приказках та прислів'ях. Лінгвостатистичний метод, який дозволив нам проаналізувати частотність вживання окремих мовних засобів. Описовий метод для пояснення особливостей будови мовних одиниць.

РОЗДІЛ 3

ДОСЛІДЖЕННЯ ХУДОЖНІХ ЗАСОБІВ ВИРАЗНОСТІ ТА ЧАСТОТНОСТІ ЇХ ВИКОРИСТАННЯ НА МАТЕРІАЛІ ПРИКАЗОК ТА ПРИСЛІВ'ІВ В КОРЕЙСЬКІЙ, АНГЛІЙСЬКІЙ ТА УКРАЇНСЬКІЙ МОВАХ

3.1 Визначення художніх засобів виразності в приказках та прислів'ях в корейській, англійській та українській мовах

Художні засоби виразності – це спеціальні художньо-риторичні прийоми, лексичні та граматичні засоби мови, що привертають увагу до висловлення.

Щоб зробити максимально тонкий аналіз приказок та прислів'їв, на предмет художніх засобів виразності, було обрано 240 приказок та прислів'їв з корейської, української та англійської мов, тобто 80 приказок та прислів'їв з кожної з обраних мов.

Алегорія – це перенесення певних характеристик та властивостей одного предмета чи явища на інші для глибшого відображення образів. Часто її застосовують при написанні казок, у байках, міфах тощо. Але також її використання дуже поширено у фразеологізмах, в частності, в приказках та прислів'ях. Проаналізувавши обрані фразеологічні одиниці можна виявити алегорію в таких фразеологізмах:

В англійській мові: 1. A bird in the hand is worth two in the bush (Краще пташка у руках, ніж дві у кустах). Тут слово bird, тобто птах, використане у переносному значенні, виступає як образ цілі або досягнень; 2. A bird may be known by its song (пташку можна впізнати по її співу). Тут алегорією виступає слово song (пісня) визначає поведінку або повадки людини; 3. A burnt child dreads the fire (дитина, яка обпілася, вогня боїться). Слово fire (вогонь) тут виступає у ролі неприємних спогадів; 4. A good beginning is half

the battle (гарний початок — половина битви). Слово battle (битава) вживається у переносному значенні, як символ успіху в певній справі. 5. A wolf in sheep's clothing (волок в овечій шкурі). Словосполучення sheep's clothing (овеча шкура) тут використано у переносному значенні - приміряти на себе невинну роль. 6. After a storm comes a calm (після бурі настає затишшя). Слово storm використане у значенні бід або лиха. 7. Catch the bear before you sell his skin (спіймай медведя перед тим, як його шкуру продавати). Продавати шкуру, як завчасно святкувати перемогу. 8. Crows do not pick crow's eyes (ворон ворону очі не виклює). Ворон виступає в образі людини, яка не завдасть шкоди собі подібному. 9. Don't count your chickens before they are hatched (не рахуй курчат поки вони не вилупилися). Слово курчата вживається у переносному значенні, вживається у значенні «результати». 10. It is no use crying over spilt milk (ніякої пользи від того, щоб над пролитим молоком плакати). Пролите молоко вживається у значенні втраченого шансу або можливості. 11. To be born with a silver spoon in one's mouth (народитися с срібною ложкою в роті). Срібна ложка тут вжита у переносному значенні, мається на увазі «народитися у багатій родині». 12. Through hardships to the stars (через труднощі до зірок). Зірки – успіх.

Алегорія в корейській мові: 1. 식은 죽 먹기 [73, с. 12] (їсти холодну кашу). Холодна каша вжита у значенні дуже легкої справи. 2. 소 잃고 외양간 고친다 [77, с. 4] (втративши корову, чинити корівник). Зламаний корівник – причина невдачі. 3. 울며 겨자 먹기 [73, с. 11] (плакати і їсти хрін). Образ хріна вжитий для означення неприємної праці, яку потрібно зробити. 4. 친구 따라 강남 간다 [73, с. 13] (слідом за другом перейти ріку). Перейти ріку – справитися з проблемами, подолати певні труднощі. 5. 불난 집에 부채질한다 [72, с. 5] (махати віялом на дім, що знаходиться в огні). Віяти віялом – робити спроби щось виправити, дім в огні – безвихідна ситуація. 6. 우물을 파도 한 우물을 파라 [73, с. 14] (якщо почав рити колодязь, то рий один колодязь). Колодязь у значенні певної справи або діла, що було розпочате. 7.

꿩 먹고 알 먹기 [77, с. 7] (з'їзти і фазана, і яйця). Отримати подвійну вигоду. 8. 개구리 올챙이 적 생각 못한다 [77, с. 8] (жаба не пам'ятає як головастиком була). Жаба виступає в ролі людини, яка вже й не пам'ятає з поого починала. 9. 호랑이는 죽어서 가죽을 남기고 사람은 죽어서 이름을 남긴다 [77, с. 10] (як тигр загине - залишиться шкура, а як людина загине – її ім'я залишиться). І ім'я, і шкура були використані як образ спадку, що залишається після кожної людини на землі. 10. 옆질러진 물 [77, с. 12] (пролита вода). Алгоритм для позначення втраченої можливості або шансу. 11. 아 해 다르고 어 해 다르다 [72, с. 12] (скажеш «а» – відрізняється, скажеш «о» – відрізняється). Все залежить від того, як ти це скажеш, адже правильно підібрані слова можуть змінити реакцію на ту саму річ. 12. 개 팔자가 상팔자(у собаки найкраща доля). Це алегорія, бо собака тут виступає як безтурботне життя. Цю фразу кажуть люди, які дуже зайняті і вони заздять безтурботному життю собаки. 13. 구멍을 공부하고 난 우에만 마개를 조각해라 [72, с. 14] (починай копати лише тоді, коли вивчив діру). Дира – справа, яку потрібно дослідити, перед тим, як за неї хапатися. 14. 수박 겉 핥기 [73, с. 21] (облизнути корку від кавуна). Корка від кавуна – поверхня якої-небудь теми, тобто зачерпнути лише поверхню. 15. 우는 아이 젖 준다 [73, с. 22] (дитині, яка плаче, дають грудь). Дитина, яка плаче – це проблема, а дати грудь – вирішити її. Тобто звернути увагу на проблему. 16. 아이 보는 데는 찬물도 못 먹는다 [77, с. 24] (на очах дитини і холодну воду не вип'єш). Пити холодну воду – надавати дітям поганий приклад, або робити щось неправильне. Мається на увазі, що діти все повторюють, а тому завжди порбідно подавати їм гарний приклад. 17. 가랑잎이 솔잎더러 바스락거린다고 한다 [73, с. 25] (листя дуба сміються над тим, як сосна шелестить). Листя дуба – людина, яка насміхається на іншими людьми. Український аналог: «у чужому оці смітинку помічати, а в соєму і бревна не помітити». 18. 떡 본 김에 제사 지낸다 [77, с. 27] (побачивши рисовий хлібець, здійснити обряд жертвоприношення). Рисовий хлібець – можливість, тобто побачивши можливість негайно її використати. 19. 사촌이 땅을 사면 배가 아프다 [72, с. 31] (якщо дядько купить зумлю, то живіт болить). Купувати

землю – досягти успіху, болить живіт – заздрити. 20. 거짓말을 밥 먹듯이 한다 [72, с. 32] (брехати, як кашу їсти). Їсти кашу – говорити, тобто дуже багато брехати.

В українській мові: 1. Краще синиця в руках, аніж журавель у небі. Тут заставано два приклади алегорії. Перший – це синиця, як образ яких-небудь невеликих предметів або явищ. Другий – це журавель, як образ великої нездійсненої мрії; 2. Без труда нема плода. Плод – результат. 3. Одна ластівка не робить весни. Весна – велика переміна, рвзниця, великий результат. 4. І за соломинку вхопиться, хто топиться. Соломинка – остання надія.

Алітерація – це один з видів звукопису, повторення в тексті співзвучних або однакових приголосних звуків. Застосовується для надання більш мелодичного звучання, а також для кращого запам'ятовування фразеологізму, адже нам набагато легше запам'ятувати мелодичний на слух вираз. Найчастіше цей прийом використовується саме у поезії, але нерідко зустрічається і у фразеологізмах.

В англійській мові: 1. Many men many mind (скільки людей, стільки й думок). Постійне вживання букви M, щоб утворити алітерацію. 2. Where there's a will, there's a way (там, де є бажання, знайдеться і шлях). Часте вживання букви W. 3. Don't trouble trouble till trouble troubles you (не турбуй проблеми, доки вони самі тебе не потурбують). Алітерація букви T.

В обранних фразеологізмах з корейської мови алітерації не виявлено не було.

В українській мові: 1. Ворона вороні ока не видовбає. Надмірне вживання букви В. 2. Стругав, стругав та й перестругав. Часте вживання букви С. 3. Коваль кує, ковалиха в корчму йде. Постійне повторення у фразеологізмі букви К.

Антитеза – це мовна фігура, яка утворюється шляхом зіставлення слів або словосполучень, які є протилежними за своїм змістом.

В англійській мові: 1. Best defence is offence (напад — найраційний вид захисту). Тут в ролі антитези виступає «напад – захист». 2. A little body often harbours a great soul (в маленькому тілі часто таїться велика душа). Маленьке тіло – велика душа. 3. Keep your mouth shut and your eyes open (рот закривай, а очі відкривай). Закритий рот – відкриті очі. 4. Money is a good servant but a bad master (гроші – добрий слуга, але поганий хазяїн). Добрий – поганий. 5. To go through fire and water (пройти крізь вогонь і воду). Вогонь – вода. 6. A small leak will sink a great ship (маленька течія великий корабль до дна пустить). Малий – великий. 7. Cat-and-dog life (жити як кішка з собакою). Кішка – собака. 8. A black hen lays a white egg (чорна курка несе білі яйця). Чорний – білий. 9. A volunteer is worth twenty pressed men (один доброволець вартий двадцяти примушених) Доброволець – примушений. 10. Promise little, but do much (обіцяй мвло – роби багато). Мало – багато. 11. There is no rose without a thorn (немає рози без шипів). Роза – шипи.

В корейській мові: 1. 잘되면 제 탓 못되면 조상 탓 [77, с. 76] (гарно вийде - моя заслуга, погано – предків). Добре виходити (справлятися) – не виходити (справлятися). 2. 모르면 약 이요 아는 게 병이다 [73, с. 99] (незнання – ліки, а знання – хвороба). Ліки – хвороба. 3. 아이는 작게 낳아서 크게 길러라 [73, с. 13] (дитину народив малою, а виховай великою). Маленький – великий. 4. 달면 삼키고 쓰면 뱉는다 [73, с. 13] (якщо солодке, то їсть, а як гірке, то випльовує). Солодке – гірке. 5. 병 주고 약 준다 [73, с. 54] (дав і хворобу, і ліки). Хвороба – ліки. 6. 현명한 사람들은 바보들이 사는것으로서 철학화한다 [73, с. 98] (мудрі чоловіки філософують над тим, як живуть дурні). Протиставляються дурні та мудрі люди. 7. 해와 달이 바뀌다 [73, с. 111] (сонце і місяць міняються). Сонце та місяць протилежності один одного.

В українській мові: 1. Високо літає, та низько сідає. Високо – низько. 2. З великої хмари малий дощ. Велика – мала. 3. Краще гірка правда, ніж солодка брехня. Солодкий – гіркий. 4. Не тим час дорогий, що довгий, а тим, що короткий. Довгий – короткий. 5. Мудра голова дурному попалась.

Мудрий – дурний. 6. Без лиха не буває добра. Лихо – добро. 7. Ситий голодному не товариш. Ситий – голодний.

Гіпербола – це стилістична фігура роль якої є навмисне перебільшення, з метою посилення виразності і підкреслення сказаної думки.

В англійській мові: 1. A small leak will sink a great ship (маленька течія великий корабль до дна пустить). В цьому прислів'ї була використана гіпербола, спеціально було застосовано слово small (маленький), щоб потім використати слово great (громадний) і таким чином сильніше вплинути на читача. 2. All doors open to courtesy (перед вічливістю всі двері відчиняються). Через застосування в цьому фразеологізмі слова all (всі), можна вважати, що цей фразеологізм був складений завдяки гіперболі, адже це є очевидним перебільшенням. 3. All roads lead to Rome (всі дороги ведуть в Рим). Так само, як і в попередньому прислів'ї, тут в ролі гіперболи виступає слово all (всі). 4. An apple a day keeps the doctor away (їж яблуко в день і лікар не знадобиться). Цей фразеологізм є очевидною гіперболою, перебільшуючи корисні ознаки яблука. 5. Each bird loves to hear himself sing (всякий плах любить свій спів слухати). Слово each (кожний) утворює гіперболу. 6. Every mother thinks her own gosling a swan (усіляка мати свого гуса лебедем вважає). Як і в попередній приказці слово every (кожний) використовується як гіпербола. 7. Respect yourself, or no one else will respect you (поважай себе сам, або ніхто не поважатиме). Використовуючи словосполучення no one (ніхто) утворюється гіпербола. 8. Could eat a horse (міг би коня з'їсти). Надмірне перебільшення апетиту, задля більшого ефекту. 9. Faint heart never won fair lady (мляве серце ще ніколи прекрасної леді не добивалося). 10. Don't make a mountain out of an anthill (не роби гору з мурашника). Неможливо зробити гору з мурашника. 11. He that never climbed, never fell (той, хто ніколи не взбирався, ніколи не падав). Слово «ніколи» є перебільшенням.

В корейській мові: 1. 티끌 모아 태산 [77, с. 22] (з пилу скласти високу гору). 2. 배보다 배꼽이 더 크다 (пупок більший за живіт). 3. 눈에 가시다 [72, с. 54] (шип в оці). 4. 바늘 도둑이 소 도둑 된다 [72, с. 33] (вкравший голку вкрадет і

корову). 4. 3 일동안 굶는 누구든지 흠칠 경향이 있다 [77, с. 88] (будь яка людина, яка голодає протягом 3 днів, піде на крадіжку). Кажучи «будь яка людина» є значним перебільшенням.

В українській мові: 1. Заблукався між трьох дубів. 2. Задер носа й кочергою не дістанеш. 3. Море по коліно. 4. З миру по нитці — голому сорочка. 5. Очі на лоб вилізли. 6. Вола б з'їв. 7. Не роби з мухи слона. 8. За кавалок кишки сім верст пішки.

Літота – це художній троп, що мітить навмисне, черезмірне применшення предмета, ознаки або явища.

В англійській мові: 1. A drop in the bucket (крапля у відрі). Використаний художній засіб літоти, було спеціально використано слово drop (крапля), щоб таким прямишим вплинути на слухача.

В корейській мові: 1. 벼룩 간도 빼먹을 사람 [72, с. 55] (він може з'їсти навіть печінку блохи). 2. 새 발의 피 [72, с. 96] (кров з ноги птаха). 3. 벼룩도 낫짝이 있다 [73, с. 88] навіть у блохи є обличчя).

В українській мові: 1. Сили, як у комара. Комар комаха, а тому зрозуміло, що сил в нього не має. 2. Куріці по коліно. 3. Комар носа не підточить. 4. Шукати голку в стозі сіна. 5. І за соломинку вхопиться, хто топиться. 6. Не вартий дірки від бублика.

Метафора – це переносне значення слова, підсилення якості, властивості, форми або значення одного предмета або явища при використанні якості, властивості, форми або значення іншого предмета або явища, яке містить даними характеристиками. На відміну від алегорії, що також відзначається переносним значенням, метафора описує конкретний предмет або явище, а не якість загальне поняття.

В англійській мові: 1. A bird may be known by its song (пташку можна впізнати по її співу). Тут метафорою виступає слово bird (птаха) у значенні людини; 2. A cat in gloves catches no mice (кіт в перчатках мишей не впіймає). Словосполучення cat in gloves (кіт в перчатках) тут подібно образу людини,

що не бажає «марати руки» в «брудній» справі; 3. A fox is not taken twice in the same snare (лиса в одній й той самій пастці двічі не впіймаєш). Слово fox (лис) подається в переносному значенні, як кмітлива людина. 4. A hard nut to crack (твердий горішок, щоб зламати). Слово nut (горіх) подається у значенні людини, що має сильний дух. 5. You cannot teach old dogs new tricks (старих собак новим трюкам не навчиш). Словосполучення old dogs (старі собаки) вживається як образ людей «старої закалки»; 6. A wolf in sheep's clothing (волок в овечій шкурі). Образ вовка тут виступає у ролі метафори, як лицемірна людина. 7. Among the blind the one-eyed man is king (кривий среди сліпих — цар). 8. An old dog barks not in vain (старий пес без причини не гавкає). 9. Each bird loves to hear himself sing (всякий плах любить свій спів слухати). 10. Every mother thinks her own gosling a swan (усіляка мати свого гуся лебедем вважає). 11. The early bird catches the worm (рання пташка ловить черв'яка). 11. To sleep on a volcano (спати на вулкані). Постійно перейматися і турбуватися. 12. Proud as a peacock (гордий, як індик). Індик – як пихата людина. 13. Add fuel to the fire (підлити масла у вогонь). Вогонь – проблеми, масло – розжигати їх. 14. A great ship asks deep waters (великому кораблю – глибокі води). Великий корабель – здібна людина. 15. A tree is known by its fruit (дерево пізнають по її фруктам). Дерево – людина, фрукти – її дії. 16. The early bird catches the worm (рання пташка хробака ловить). Метафора пташки – людина, яка рано встає. 17. 1. Don't quarrel with your bread and butter (не сварся зі своїм хлібом та маслом). Хліб та масло – твої помічники, люди, які тобі допомагають. 18. A cat with nine lives (кішка з дев'ятьма життями). Людина, якій часто щастить, або яка пережила яку-небудь аварію і не пошкодилась. 19. The grass is always greener on the other side of the hill (трава зеленіша на іншому холмі). Зелена трава на іншому холмі – щось не наше, але таке бажанне, щоб його отримати. 20. Don't judge a book by its cover (не суди книгу по її обкладинці). Книга – людина, а обкладинка – її зовнішній вигляд.

В корейській мові: 1. 믿는 도끼에 발등 찍힌다 (отримати топором, якому довіряв, по нозі). 2. 우물 안 개구리 (наче жаба в колодязі). 3. 원숭이도 나무에서 떨어진다 (і навіть мавпа з дерева падає). 4. 하룻강아지 범 무서운 줄 모른다 (щеня не знає страху перед тигром). 5. 갈수록 태산이다 (чим далі йдеш тим вищі гори). 6. 미운 놈 떡 하나 더 준다 (дати ще один тток, людині, що не подобається). 7. 입에 쓴 약이 몸에 좋다 (горькі ліки добрі для здоров'я). 8. 윗물이 맑아야 아랫물이 맑다 (якщо витоки чисті, то й гирло чистим буде). 9. 오르지 못할 나무는 쳐다보지도 마라 (навіть не дивися на дерево, на яке не зможеш залізти). 10. 돌다리도 두드려 보고 건너라 (навіть кам'яний міст переходити потрібно після того, як його перевірили на міцність). 11. 물에 빠지면 지푸라기라도 잡는다 (упавший у воду навіть за соломку хвтається). 12. 비 온 뒤에 땅이 굳어진다 (після дощу земля твердіє). 13. 벼는 익을수록 고개를 숙인다 (дозріваючи рис все більше склоняє голову). 14. 쇠귀에 경 읽기 (читати буддійські сутри корові). 15. 콩심은데 콩나고 팥심은데 팥난다 (де посієш боби, зійдуть боби, де посієш квасолю, зійде квасоля). 16. 서당 개 삼 년이면 풍월을 읊는다 (через три роки тренування навіть собака почне вірші читати). 17. 말 가는데 소도 간다 (де пройшов кінь, там і віл пройде). 18. 개도 주인을 알아본다 (навіть собака свого хазяїна пізнає). 19. 개밥에 도토리 (жолудь у собачому кормі). 20. 강 건너 불구경하듯 한다 (дивитися на вогонь, стоячи по ту сторону ріки). 21. 호랑이도 제 말하면 온다 (згадай тигра, а він і з'явиться). 22. 꿩 대신 닭 (курка замість фазана). Курка та фазан виступають метафорою для чогось, що не задовольняє мовця, тобто поміняти одну річ, яка не була ідеальною, на іншу таку саму. 23. 작은 고추가 맵다 (малький перець гострий). Маленький перець – людина маленького росту, або дитина. 24. 너무 자주 부르면 아름다운 노래도 싫어하게 된다 (ти будеш ненавидіти навіть прекрасну пісню, якщо часто її співатимеш). Прекрасна пісня – річ або подія, які тобі подобаються, але якщо вони траплятимуться занадто часто, то радість від них зникатиме. 25. 호랑이가 없는 곳에서는, 야생 고양이가 아주 스스로 중요하게 된다 (де немає тигрів, там дикі кішки вважають себе дуже важливими). Дикі кішки – середня ланка людей, які вважають себе найкращими, доки немає справжнього лідера, або

експерта у якій-небудь середі. 26. 유용한 나무가 먼저 잘린다 (безкорисні дерева вирублюють в найпершу чергу). Безкорисні дерева – безкорисні люди, які найпершими попадають під скорочення тощо. 27. 가재는 게 편이라 (рак на стороні краба). Рак і краб – схожі за поглядами люди. Відповідником в українській мові буде «Який їде, такого і на віз бере». 28. 고양이에게 생선을 맡기다 (довірити рибу коту). Кіт як людина, а риба як дуже жаганна річ. Відповідником в українській мові є «Довір собаці м`ясо стежити - нічого не залишиться». 29. 사공이 많으면 배가 산으로 간다 (корабель піде в гори, якщо в нього буде забагато капітанів). Кобарель – справа, капітани – люди, які бажають цією спракою керкувати. Тобто, без розподілу обов'язків не буде порядку. Аналог в українській мові: «Де багато няньок, там дитя каліка». 30. 고래 싸움에 새우 등 터진다 (кити деруться - помирають креветки). Кити – люди з владою, креветки – звичайний народ. 31. 밑 빠진 독에 물 붓기 (наливати воду у бездонну бочку). Лити воду у бездонну бочку – щось марно робити. 32. 제 버릇 개 못 준다 (свої звички собаці не кинеш). Кинути собаці – позбавитися. 33. 열 손가락 깨물어 안 아픈 손가락 없다 (який палець не вкуси – больно всім однаково). Пальці – діти однієї матері, тобто кому больно не зроби, серце матері однаково болітиме. 34. 나비는 예쁜 꽃에게 온다 (метелики злітаються на гарні квіти). Метелики та квіти виступають у ролі гарних людей, які тягнуться один до одного. 35. 파리를 잡기위해 칼을 뽑지 말아라 (не діставай свій печ, щоб вбити муху). Муха – образ неприємної людини, яка не варта того, щоб марнувати на неї багато зусиль. 36. 입다물고 있으면 고기라도 위험에 빠지지 않는다 (навіть риба не буде в небезпеці, якщо триматиметь рота закритим). Риба – людина, яка може уникнути проблем, якщо не буде забагато теревеніти. 37. 누워서 떡 먹기 (лежачи їсти тток). Їсти тток – виконувати легку справу [77, с. 11–132].

В українській мові: 1. Боятися вовка — в ліс не ходити. 2. Ворона вороні ока не видовбає. 3. В тихому болоті чорти водяться. 4. З великої хмари малий дощ. 5. Не вчи рибу плавати. 6. Кривого дерева не виправиш. 7. Не

такий страшний чорт, як його малюють. 8. Не будь бараном, то вовк не з'їсть. 9. Новий віник по-новому мете. 10. Одна ластівка не робить весни. 11. Кожна корова своє теля лиже. 12. Старого лиса не виманиш з лісу. 13. Хто два зайці гонить, жодного не здогонить. 14. Сорока від свого язика страждає. 15. Гни дерево, поки молоде. 16. Кривого дерева не виправиш. 17. На похилене дерево і кози скачуть. 18. Кожна корова своє дитя лиже. 19. Свій віл бронзи не псує. 20. Хоч кінь на чотирьох ногах, а й то спотикається. 21. Не вчи курку, як яйця нести. 22. Собака вовку не товарищ. 23. Голу вівцю не стрижуть. 24. Знайся віл з волон, а кінь з конем. 25. І чорна корова біле молоко дає. 26. Був на коні і під конем. 27. Знає кобила, що віз помила. 28. Горе волон, де корова розказує волон.

Метонімія – це стежка, словосполучення, в якому одне слово замінюється іншим, що позначає предмет (явище), що знаходиться в тому чи іншому зв'язку з предметом, який позначається замінним словом.

В англійській мові: 1. Everything is good in its season (все хороше у свій час). 2. One cannot put back the clock (не можна повернути годинник назад). Годинник – час, неможливо повернути час.

В українській мові: 1. Не сунь свого носа до чужого проса. 2. Язик до Києва доведе. 3. Одна голова добре, а дві краще. 4. Око гляне — серце в'яне. 5. Задерти носа. 6. Розвісити вуха. 7. Вхопитися зубами. 8. Гострити зуба. 9. Де серце лежить, туди око бежить. 10. Не сунь носа до чужого проса. 11. Роботящі руки гори вернуть.

Порівняння – це троп, його роль полягає у описанні одного предмета чи явища за допомогою іншого, подібного до нього, за допомогою компаративних зв'язків, тобто поєднювальних сполучників: ніби, немов, як, мов, буцім, наче та ін.

В англійській мові: 1. As like as an apple to an oyster (схожий як яблуко на устрицю). В цій приказці було використано порівняння, що можна побачити за допомогою слів as (як). 2. As old as the hills (древній, як пагорби). Як і в попередній приказці, тут порівняння йде за допомогою слова as (як). 3.

Blood is thicker than water (кров гуща за воду). 4. Like father, like son (який бвтько, такий й син). 5. The remedy is worse than the disease (лікування гірше за хворобу) порівняння.

В корейській мові: 1. 가랑잎에 불 붙듯 (загорається, ніби сухе листя). 2. 얼굴이 백지장 같다 (обличчя біле, ніби лист) порів. 3. 생각이 꿀떡 같다 (думки наче ккультток). Порівняння думок з ккультоком [72, с. 8–22].

В українській мові: 1. Сили, як у комара. У данному фразеологізмі використали слово «як», щоб утворити порівняльну характеристику. 2. Голова без розуму, як ліхтар без свічки. 3. Як печений рак. 4. Як кіт наплакав. 5. Пропав, як у воду канув. 6. Робить, як мокре горить. 7. Потрібне, як п'яте колесо до воза. 8. Свекруха любить невістку, як собаки діда.

Епітет – це слово або вираз в художньому, поетичному, ліричному текстах тощо, яке несе в собі особливо виразні властивості, підкреслюючи в об'єкті зображення щось таке, що притаманне лише йому одному.

В англійській мові: 1. A fair face may hide a foul heart (за ясною зовнішністю може скриватися брудне серце). Тут було використанно два епітети. Перший – це fair face (ясне лико), а другий – foul heart (брудне серце), щоб підкреслити ознаки цих предметів. 2. Better a glorious death than a shameful life (краще славна смерть, а не постидне життя). Використані епітети glorious death (славна смерть, сметрь зі славою) та shameful life (постидне життя). 3. The early bird catches the worm (рання пташка ловить черв'яка). 4. Faint heart never won fair lady (Мляве серце ще ніколи прекрасної леді не добивалося). 5. Forbidden fruit is sweet (заборонний плід солодкий). 6. With an iron hand (з звлізною рукою). Залізна рука.

В корейській мові: 1. 웃는 집에 복이 있다 [73, с. 76] радість є у домі переповненому сміхом).

В українській мові: 1. В тихому болоті чорти водяться. 2. Гостре словечко коле сердечко. 3. У ремісника золота рука. 4. Мудра голова дурному попалась. 5. Тиха вода греблю рве. 6. Руса коса – дівоча краса. 7.

Чорна земля білий хліб родить. 8. Красне личко – серцю неспокій. 9. Де красна молодиця, там ясна світлиця.

Персоніфікація – це різновид метафори, в якому ознаки істоти переносяться на неістот (предмети, явища, поняття, тварини), тому персоніфікацію ще називають одухотворенням, уособленням.

В англійській мові: 1. Curiosity killed a cat (допитливість kota згубила). 2. Death is the grand leveller (смерть – це найбільший зрівнювач). У цьому фразеологізмі йде персоніфікація смерті. 3. Appetite comes with eating (апетит приходить з їжею). Уособлення апетиту, адже він не може приходити. 4. Hunger is the best cook (голод найкращий кухар). Уособлення голоду, бо голод не може бути кухарем. 5. Love will find a way (любов знайде шлях). Персоніфікація любові. 6. Poverty is no sin (бідність - не гріх). Персоніфікація гріха. 7. Money talks (Гроші говорять (самі за себе)). Персоніфікація грошей. 8. Necessity is the mother of invention (необхідність – мати винаходу). Персоніфікація необхідності. 9. Misfortunes never come alone (невдачі ніколи не приходять поодиноці). Персоніфікація невдач. 10. Silence gives consent (мовчання дає згоду). Персоніфікація мовчання. 11. Time cures all things (час усе залічує). Персоніфікація часу. 12. Time brings wisdom (час приносить мудрість). Персоніфікація часу. 13. Actions speak louder than words (дії говорять гучніше за слова). Персоніфікація дії, адже вони не можуть говорити. 14. Practice makes perfect (повторення робить ідеал). Персоніфікація повторення.

В корейській мові: 1. 세 살 적 버릇 여든까지 간다 (Звичка, що здобув в 3 роки до 80 йде). 2. 말이 씨가 된다 (слова стають зернами). 3. 벼는 익을수록 고개를 숙인다 (дозріваючи рис все більше склоняє голову). 4. 발 없는 말이 천 리 간다 (слово без ніг пройде 1000 лі). 가랑잎이 솔잎더러 바스락거린다고 한다 (листя дуба сміються над тим, як сосна шелестить). Персоніфікація листя дуба, адже воно не сміється. Український аналог: «у чужому оці смітинку помічати, а в соєму бревна не помітити». 5. 말들은 날개가 없지만 수천마일을

날아갈 수 있다 [73, с. 55–62] (слова не мають крил, але вони можуть перелетіти тисячі миль). Персоніфікація «слова».

В українській мові: 1. Весна – наші отець і мати: хто не посіє, не буде жати. 2. Повторення - мати навчання. 3. Терпіння і праця все перемагають. 4. Час – найкращий лікар.

Отже, у данному розділі ми проаналізували 240 різних прислів'їв та приказок з корейської, англійської та української мов. Описовим, контекстуальним та компонентним методами ми проаналізували їх на наявність мовних засобів виразності.

3.2 Частотність використання різних стилістичних мовних засобів в приказках та прислів'ях в корейській, англійській та українській мовах

Прислів'я – це жанр народної прози, короткий художній твір якого узагальнює певну характерну рису. Воно собою являє сталий образний вислів, при цьому воно є завершеним повним судженням (речення) з висновком та мораллю, складається переважно з двох частин і, найчастіше, вживається в переносному значенні.

Приказка – це жанр фольорної народної прози, це короткий сталий образний вислів, що має констатуючий характер, одночленну будову, часто просто становить частину прислів'я, але, на відміну від прислів'я, не несе глибокої моралі або висновка, і його компоненти утворюють в переносне значення.

Приказки та прислів'я є короткими фразами, що можуть точно та влучно передати певну думку. Задля створення більшого ефекту на співрозмовника, надання цим коротким сталим виразм більшого колориту та мальвоничості, вживаються художні засоби виразності. Це такі лексичні та стилістичні мовні засоби, які надають простим словосполученням яскравого

збарвлення, мелозвучності, нерідко наділяють ці фрази переносним значенням, роблять такі фрази легшими для запам'ятовування.

Отже, у цьому розділі ми на практиці розглянули прислів'я та приказки, проаналізували їх та виявили там мовні засоби виразності. Методом суцільної вибірки було обрано 240 різноманітних приказок та прислів'їв, по 80 фразеологізмів з корейської, англійської та української мов. Проаналізувавши їх було виявлено, які мовні стилістичні та лінгвістичні засоби зустрічаються саме у паремій, а також які з них зустрічаються найчастіше в якій мові та чому так.

Першим ми виявили, які мовні засоби використовують для утворення приказок та прислів'їв, а саме:

1. Алгоритія; 2. Алітерація; 3. Антитеза; 4. Гіпербола; 5. Літота; 6. Метафора; 7. Метонімія; 8. Порівняння; 9. Персоніфікація; 10. Епітет.

Ми виявили, що алітерація (відображення абстрактного поняття через конкретний образ) зустрічається в усіх трьох мовах. Найбільший результат показала корейська мова – 25%, потім англійська – 15%, найменше такий засіб зустрічався в приказках та прислів'ях української мови, там результат всього 5%. Загалом алітерація зустрічалася у 15% всіх проаналізованих прислів'їв та приказок.

Алітерація (вид звукопису, повторення в тексті співзвучних або однакових приголосних звуків) не так сильно поширена при утворенні паремій. Всього вона зустрічалась у 3,75% приказок та прислів'їв англійської та української мов, а ось серед обраних фразеологізмів з корейської мови взагалі не було виявлено алітерації. Загалом алітерація зустрічалась у 2,5% всіх обраних нами фразеологізмах.

Антитеза (різке протиставлення контрастних або протилежних понять) була виявлена у всіх трьох мовах. В англійській мові – 13,75%, в корейській та українській мовах – 8,75%. Загалом антитеза була виявлена у 10,42% всіх фразеологізмів.

Гіпербола (навмисне літературне перебільшення) була виявлена в приказках та прислів'ях всіх трьох мов. В англійській мові – 13,75%, в українській мові – 10%, в корейській мові – 3,75%. Загальний відсоток гіперболи у фразеологізмах – 9,17%.

Літота (протилежність гіперболі, тобто навмисне літературне применшення) була виявлена у фразеологізмах всіх трьох мов. В українській мові вона зустрічалась найбільше – 7,5%, далі в корейській мові – 3,75%, а в англійській мові лише 1,25%. Загальна кількість фразеологізмів з використанням літоти – 4,17%.

Метафора (переносне значення слова, що було засноване на сходстві) зустрічалась найчастіше в усіх трьох мовах, отже можна зробити висновок, що приказкам та прислів'ям притаманне переносне значення. В корейських фразеологізмах метафора зустрічалась у 46,25%, що є найбільшим показником мовних засобів у образних приказках та прислів'ях. В українській мові – 35%, в англійській мові – 25%. Приказки та прислів'я з використанням метафори – 35,42%.

Метонімія (заміна одного слова іншим на основі суміжності цих понять) найчастіше зустрічалась в українській мові – 13,75%, в англійській мові лише 2,5%, а ось в обраних нами приказках та прислів'ях з корейської мови метонімія не була знайдена. Загальний відсоток використання метонімії у обраних нами прислів'ях та приказках – 5,42%.

Порівняння (порівняння двох слів за певною ознакою) в українській мові 10%, в англійській мові – 6,25%, а в корейській мові лише 3,75%. Середній відсоток використання порівняння у приказках та прислів'ях – 6,67%.

Персоніфікація (перенесення рис людини на неживі предмети або явища) була виявлена в усіх трьох мовах. Найчастіше вона зустрічалась в англійській мові – 17,5%, в корейській мові – 6,25%. А в українській мові такий засіб зустрівся лише у 5% фразеологізмів. Загальна кількість відсотку використання персоніфікації у фразеологізмах – 10%.

Епіфора (образне означення, що характеризує її властивість, якість, поняття або явище) була виявлена у 11,25% українських фразеологізмів та в 7,5% англійських фразеологізмів. Це показує, що цим двом мовам притаманна мальовничість та надання яскравої забарвленості. В корейських приказках та прислів'ях бул виявлено лише 1,25%. Загальна кількість епіфори у обраних прислів'ях та приказках – 6,67%.

Отже, проаналізувавши прислів'я та приказки, обрані методом випадкової вибірки, ми можемо зробити висновки, що найчастіше використовується метафора, алегорія, антитеза, персоніфікація і гіпербола. Найрідше можна зустріти алітерацію та літоти. Алітерація та метонімія не були виявлені в корейській мові.

Висновки до 3 розділу

Отже, у данному розділі методом випадкової вибірки ми відбрали 80 фразеологічних одиниць з корейської, української та англійської мов, задля їх аналізу на художні засоби виразності. Контекстуальним, описовим та компонентним методами ми проаналізували данні приказки та прислів'я на наявність художніх засобів виразності.

При утворенні цих фразеологічних одиниць були використанні наступні мовні засоби: епітет; персоніфікація, порівняння, метонімія, метафора, літота, гіпербола, антитеза, алегорія, алітерація.

Лінгвостатистичним методом ми виявили, що найчастіше використовують метафору, адже зачасту у основі приказки або прислів'я лежить саме їх метафоричне значення, було виявлено аж 35, 42%, тоді, як в корейській взагалі 46,25%, що становить майже половину прислів'їв та приказок. На другому місті посідає алегорія, роль якої також є надання абстрактним поняттям певного значення. На третьому місті антитеза, яку використовують для створення ефекту контрастності та мальовничості, задля

більшого впоива на читача. Далі персоніфікація, тобто надання людських якостей неживим предметам або явищам, які допомагають «оживити» образи в нашій уяві. Гіпербоала посідає п'яте місце, і саме завдяки цьому надмірному перебільшенню мовець може передати свої емоції в повній мірі. Порівняння та епітети розділили шосте місце з 6,67%. Порівняння допомагають вигазити своє ставлення до предмета, явища або істоти, а епітети надати більшої еспресивності словам, завдяки своїм мальовничим описам. Далі по списку метонімія, як синонімічний засіб, завдяки якому текст набуває нових кольорів, він був застосований у приблизно 5% обраних нами прислів'ях та приказках. Літота була використана лише у приблизно 4%, хоча саме в українській мові вона зустрічалася найчастіше – 7,5%. Найменше зустрічалася алітерація, а саме 2,5%, а в корейських приказках та прислів'ях взагалі не було виявлено алітерації.

ЗАГАЛЬНІ ВИСНОВКИ

Мова – це складна духовна картина народу, що не просто створює та відображає світ у національній свідомості. У мовних представниках різних спільноти закріплена системва стереотипного світосприйняття – лінгвоментальність. Національно-культурні специфічні особливості лінгвоментальності обумовлені тим, що сприйняття і видбивання докільля у кожного народу проявляється відповідно до своєї національної культури. У вступі ми обґрунтовали актуальність теми даного дослідження, ми сформулювали мету та завдання нашої роботи, також ми визначили, що об'єктом дослідження є корейські, українські та англійські прислів'я та приказки, а предметом дослідження аиступають художні засоби виразності.

У першому розділі ми визначили, що фразеологізми є стійкими мовними виразами і в них немає одного автора. Вони неподільні за змістом і являються єдиним цілим. Всі ми щодня часто їх використовуємо, хоча і не помічаємо цього. За допомогою фразеологізмів ми передаємо наші емоції та наше ставлення, і це завдяки цьому наша мова стає більш яскравою і

образною. Ми проаналізували фразеологізми в корейській, англійській та українській мові і з'ясували, що фразеологічний фонд кожної мови містить фразеологічні одиниці, вони мотивовані різними видатними подіями в історії, міфічними образами, географічним положенням народів тощо. Як показав аналіз, важливі історичні реалії сильно вплинули на формування значення фразеологічних одиниць в корейській, українській та англійській мовах.

У другому розділі була описана методологічна база аналізу на матеріалі фразеологічних одиниць, а саме прислів'їв та приказок, з корейської, англійської та української мов на різні художні засоби виразності. Ми вияснили, що ми використали такі методи, як компонентний, лінгвостатистичний, описовий, порівняльний, контекстуальний та метод випадкової вибірки. Метод випадкової вибірки був використаний під час вибору приказок та прислів'їв для їх подальшого аналізу. Також нами була застосована методика контекстуального аналізу задля встановлення значущості тексту в соціокультурному контексті. Ми використали порівняльний метод для виявлення і пошука, визначення властивостей та характеристик приказок та прислів'їв. Був застосований компонентний метод для аналізу та виявлення мовних засобів у приказках та прислів'ях. Лінгвостатистичний метод, який дозволив нам проаналізувати частотність вживання окремих мовних засобів. Описовий метод для пояснення особливостей будови мовних одиниць.

У третьому розділі на базі аналізу прислів'їв та приказок корейської, англійської та української мов, ми з'ясували, що найчастіше використовуються такі художні засоби, як алегорія, алітерація, антитеза, гіпербола, літота, метафора, метонімія, порівняння, персоніфікація і епітет.

У цій роботі ми проаналізували мовні засоби виразності на матеріалі приказок та прислів'їв і методом лінгвостатистичного аналізу ми виявили, що найчастіше використовуються такі мовні засоби, як метафора 35%, в основі якої лежить метафоричне значення, алегорія 15%, яка теж представляє собою переносне значення, але біль туманного явища, антитеза 10,42% та

персоніфікація 10%, які представляють собою протиставлення для більш експресивного вираження думки та уособлення не живих предметів або явищ. Рідше зустрічаються такі мовні засоби, як порівняння, задля вираження ставлення до предмета, і епітет, задля надання більшої мальовничості словосполученням – 6,67%, метонімія 5,42%, як синонімічний засіб, який допомагає тексту набути кольорів та експресивності. Дуже рідко зустрічаються літота 4,17%, тобто надмірне применшення, а ще рідше алітерація 2,5%, яка допомагає тексту набути мелозвучності, в корейських приказках та прислів'ях її не було виявлено.

Ми дійшли до висновку, що художні засоби виразності дуже активно використовуються при утворенні фразеологізмів, а саме приказок та прислів'їв. Найчастіше в усіх трьох мовах використовувалися мовні методи, які несуть за собою переносне значення, а значить фразеологізмам притаманний переносний сенс. Ми виявили, що багато з обраних нами фразеологізмів, були утворенні зі застосуванням більш ніж одного мовного засобу. Корейським фразеологізмам не притамана алітерація або метонімія. Але загалом всім прислів'я створюються саме завдяки цим літературним прийомам та засобам.

АНОТАЦІЯ

속담은 일종의 관용구로, 생활의 지혜나 교훈 따위를 위트있게 한 마디 정도의 짧은 문장으로 만든 말이다. 얼핏 생각하면 무슨 의미인지 잘 감이 안 잡힐 수도 있지만 조금만 생각해 보고 그 진의를 파악하게 된다면 무릎을 탁 치게 될 정도로 재치있는 말이다. 그 때문인지 직접 말하기 곤란한 사항을 돌려 말하거나, 역으로 상대를 비꼬기 위해서 사용되기도 한다.

속담은 명언과 유사하나 널리 유행하면서도 누가 만들었는지는 알 수 없다는 점이 차이점이며, 대부분은 아주 오래 된 것들이다. 때문에 서로 의미가 충돌하는 경우도 있고 다 유익한 말이라고도 볼 수가 없다. 현대정서에 받아들여지기 어려운 것들도 꽤 있기 때문이다.

수사법은 문장이나 연설 등에 풍부한 표현을 주기 위한 일련의 기법이다. 영어의 'figure of speech'나 프랑스어의 'figure de style' 등에서 번역된 현대어적 표현으로, 한 때의 일본어로는 문채, 또는 단지 채 등으로 불렀다.

서양의 고전 수사학자들은 수사 기법을 크게 다음 2 가지로 분류했다.

비유 - 말의 일반적인 의미를 바꾸거나 수식하는 수사 기법.

그러나 르네상스기가 되면, 수사학자들은 전수사 기법의 분류에 정열을 기울여 작가들은 수사 기법의 종류·하위 분류의 종류를 넓게 확장했다. 헨리 피참 (Henry Peacham)의 'The Garden of Eloquence' (1577년)에는 184의 수사 기법이 열거되고 있다. 그 중에서, 피참은 분류에 대해 이하와 같이 쓰고 있다. '단순하게 하기 위해서, 이 책으로는 문채를 scheme 과 비유 (trope)로 나누어 ('Figures of Disorder'가 한 것 같은) 새로운 하위 분류는 실시하지 않는다. 각 장르, 기법은 알파벳 순서에 열거한다. 각각의 항목에서는 자세한 설명과 예를 들지만, 열거할 때의 짧은 정의는 편의적인 것이다. 열거했지만 몇 개인가는, 많은 점으로 유사한 문채라고 생각될 것이다'.

상, 일본에서의 수사의 명칭은 각국 수사학자에서의 문헌에서 영, 독일, 불어나 라틴어를 각 학자등이 일역한 것이며, 명칭의 표기에 차이가 있는 것을 유의해야 한다. 또, 이하에 말하는 용례문은 일반 서적으로부터의 인용이 아니고, 기법을 문헌으로부터 저작한 다음 어디까지나 예로서 기술한 것이다.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Авксентьев Л. Сучасна українська мова. Фразеологія / Л. Авксентьев. – Х. : Вища шк., 1983. – с. 137.
2. Александров Ю. В. Кримінологія: Курс лекцій / Ю. В. Александров, А. П. Гель, Г. С. Семаков – К. : МАУП, 2002. – с. 295.
3. Алефіренко М. Ф. Проблема фразеологічного рівня мови / М. Ф. Алефіренко // Мовознавство. – 1984. – № 5. – с. 42–47.
4. Алефіренко М. Ф. Теоретичні питання фразеології / М. Ф. Алефіренко. – Х. : Вища шк., 1987. – с. 198.
5. Андреев С. М. Англо-руско-украинский словарь / С. М. Андреев. - Х. : Факт, 1990. – с. 704.
6. Ахманова О. С. Словарь лингвистических терминов / О. С. Ахманова. – М. : Сов. энциклопедия, 1966. – с. 608.
7. Ашурова Д. У. Производное слово в свете коммуникационной теории языка / Д. У. Ашурова. – Ташкент, ФАН, 1991. – с. 99.
8. Баранцев К. Т. Англійські прислів'я та приказки / К. Т. Баранцев. – К. : Радянська школа, 1973. – с. 176.
9. Барышева С. Ф., Василькова Н. Н., Вольская Н. Н. Лингвистические основы медиакоммуникации / С. Ф. Барышева, Н. Н. Васильковская, Н. Н. Вольская. – М. : Издательство Московского университета Москва, 2018. – с. 64.
10. Богданов А. А. Тектология. Всеобщая организационная наука / А. А. Богданов. – Кн. 1-2. – Москва, 1989. – с. 304.
11. Буряк П.А. Робота над фразеологізмами / П. А. Буряк – К. : Початкова шк., 2000. – № 4. – с. 11-14.
12. Василюк І. М. Фразеологізми як одиниці міжмовної комунікації (проблеми перекладу) / І. М. Василюк // Вісн. Житомир. держ. ун-ту ім. І. Франка. – 2004.– № 17. – с. 102–103.
13. Виноградов В. В. О языке художественной литературы / В. В. Виноградов. – М. : Наука, 1969. – с. 322.
14. Виноградов В. С. Введение в переводоведение (общие и лексические вопросы) / В. С. Виноградов. - М. : Издательство института общего среднего образования РАО, 2001. – с. 224.

15. Воркачев С. Г. Методологические основания лингвоконцептологии / С. Г. Воркачев // Теоретическая и прикладная лингвистика. – Воронеж, 2002. – Вып. 3. – С. 79–95.
16. Галинська О. М. Особливості мотивації лінгвокультурної інформації інтертекстуальних фразеологізмів в українській і англійській мовах / О. М. Галинська // Наукові записки Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя. – Філологічні науки, 2013. – Кн. 4. – С. 140–144.
17. Галич О. Теорія літератури : підруч. для студ. філол. спец. вищ. навч. закл. / О. Галич, В. Назарець, Є. Васильєв. – К. : Либідь, 2001. – с. 488.
18. Гамзюк М. В. Особливості лексико-семантичних шляхів утворення фразеологічних одиниць / М. В. Гамзюк // Проблеми семантики слова, речення та тексту. Вип. 4. – К. : Видавничий центр КДЛУ. – 2000. – С. 288–296.
19. Гвоздикова Е. В. Love stories. The collection of the novels / С. В. Гвоздикова. - М. : Айрис-пресс, 2007. – с. 344.
20. Глущенко В. А. Лінгвістичний метод: сучасні концепції / В. А. Глущенко // Наукові праці. Науково-методичний журнал. Серія: Філологія. Мовознавство. – Вип. 183. – Т. 195. – К. : 2012. – С. 17–20.
21. Гнатюк І. Деякі особливості використання фразеологізмів у мові сучасної художньої прози/ І. Гнатюк // Українська мова і література в школі. – 1981. – № 9. – С. 62–64.
22. Гринев-Гриневиц С. В. Терминоведение / С. В. Гринев-Гриневиц. – М. : Академия, 2008. – с. 304.
23. Давиденко О. В. Класифікація корейських прислів'їв і приказок за типами паремії / О. В. Давиденко // Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Східні мови та літератури. – К. : ВПЦ “Київський університет”, 2004. – № 9. – С. 8–10
24. Девкин В. Д. Немецкая разговорная речь: синтаксис и лексика / В. Д. Девкин. – М. : Высшая шк., 1979. – с. 178.
25. Демський М. Дери́вація фразем на базі слів та вільних синтаксичних конструкцій / М. Демський // Мовознавство. – 1988. – № 1. – С. 37 – 45.
26. Єфименко В.А. Дискурсивна характеристика потоку свідомості в англійській мові: автореф. дис. на здобуття наук. ступ. канд. філол. наук: спец. 10.02.04 «Германські мови» / В.А. Єфименко. – К. : 1997. – с. 16.
27. Жайворонок В. Знаки української етнокультури: Словник-довідник / В. Жайворонок. – К. : Довіра, 2006. – с. 703.

28. Жуков В. Русская фразеология / В. Жуков. – М. : Высшая шк., 1986. – с. 310.
29. Заваринська І. Ф. Мотиваційна основа фразеологічних одиниць з антропонімічними компонентами – міфологемами / І. Ф. Заваринська // Наукові записки [Національного університету «Острозька академія»]. Сер.: Філологічна. – 2013. – Вип. 34. – С. 69–72.
30. Загорійчук А., О. Орловська Методи лінгвістичних досліджень [Електронний ресурс] / А. Загорійчук, О. Орловська. – Режим доступу: <http://intkonf.org/zagoriychuk-akpn-orlovska-ov-metodi-lingvistichnih-doslidzhen>.
31. Зеленовский Я. Организация трудовых коллективов. Введение в теорию организации и управления / Я. Зеленовский // Под ред. Г. Э. Слезингера. – М. : Прогресс, 1971. – с. 312.
32. Казакова Т. А. Практические основы перевода / Т. А. Казакова. – СПб. : Союз, 2001. – с. 320.
33. Калашник В. С., Колоїз Ж. В. Словник фразеологічних антонімів української мови / В. С. Калашник, Ж. В. Колоїз. – К. : Довіра, 2001. – С. 284.
34. Карпов В. А. Язык и система / В. А. Карпов. – М. : Высшейш. школа, 1992. – с. 301.
35. Коваль А. П. Практична стилістика сучасної української мови : підручник / А. П. Коваль. – К. : Вища школа, 1987. – с. 352.
36. Ковбасюк Л. А. Сучасні лінгвістичні теорії: лекційні, практичні, самостійні модулі та тести: Навчально-методичний посібник для магістрів заочної форми навчання / Л. А. Ковбасюк, Н. В. Романова. – Х. : вид-во ХДУ, 2008. – с. 96.
37. Котарбинский Т. Трактат о хорошей работе / Т. Котарбинский // Пер. с польск. – М. : Экономика, 1975. – с. 272.
38. Кунин А. В. Курс фразеологии современного английского языка / А. В. Кунин. – М. : Высшая школа, 1996. – с. 381.
39. Лазарович М. В. Історія України [Електронний ресурс] / М. В. Лазарович. – Режим доступу: http://mobile.pidruchniki.com/1584072014249/istoriya/istoriya_ukrayini.
40. Лим Су. Золотые слова корейського народу / Лим Су. – СПб. : Издательство Санкт Петербургского университета, 2003. – с. 360.

41. Медвідь О. М. Лінгвістичний статус квантитативних одиниць: парадигматична та синтагматична представленість: навч. посіб. / О. М. Медвідь. – С. : Сумський державний університет, 2012. – с. 197.
42. Мокиєнко В. М. Почему так говорят? От Авося до Ятя: Историко-этимологический справочник по русской фразеологии / В. М. Мокиєнко. – СПб. : Норинт, 2006. – с. 512.
43. Новиков Л. А. Семантика русского языка: учеб. пособие [для филолог. спец. ун-тов] / Л. А. Новиков. – М. : Высшая школа, 1982. – с. 272.
44. Номис М. Прислів'я, приказки, афоризми [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://aphorism.org.ua/subrazd.php?page=6&pages_block=1&rid=2&sid=73.
45. Номис М. Українські приказки, прислів'я і таке інше [Електронний ресурс] / М. Номис. – Режим доступу: <http://ukrlife.org/main/nomis/right.html>.
46. Пальчевська О. С. Національно-культурна мотивація власної назви в англійській діалектній фразеології / О. С. Пальчевська // *Studia Linguistica: Збірник наукових праць до 80-річного ювілею професора Нікітіної Фіоніли Олексіївни.* – Вип. 4. – К. : Київський національний університет імені Тараса Шевченка, Видавничо-поліграфічний центр Київський університет, 2010. – С. 454–460.
47. Пермяков Г. Л. К вопросу о структуре паремиологии / Г. Л. Пермяков. – М. : Наука, 1988. – С. 80–106.
48. Пермяков Г. Л. От поговорки до сказки / Г. Л. Пермяков. – М. : 1970. – с. 240.
49. Пономарів О. Д. Різун В. В. Шевченко Л. Ю. Сучасна українська мова: Підручник / О. Д. Пономарів, В. В. Різун, Л. Ю. Шевченко та ін.; За ред. О. Д. Пономарева. – 2 – ге вид., перероб. – К. : Либідь, 2001. – с. 400.
50. Попович М. М. Сучасні методи дослідження мови: курс лекцій / М. М. Попович. – Ч. : ЧНУ, 2010. – с. 156.
51. Прислів'я про козаків [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dovidka.biz.ua/prisliv-ya-pro-kozakiv/>.
52. Прислів'я, приказки та народні прикмети про пори року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://abetka.ukrlife.org/prykazky.html>.
53. Рагузіна Л. Ю. Особливості перекладу англійських фразеологізмів та ідіом: розвиток перекладацьких умінь і навичок / Л. Ю. Рагузіна, Ж.

- Бараненко // Матеріали Інтернет-конференції. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://confcontact.com/2009fil/2_raguzina.php.
54. Ревуцкий О. И. Анализ художественного текста как коммуникативно обусловленного связного целого / О. И. Ревуцкий. – М. : НИО, 1998. – с. 68.
55. Редін П. О. Типи системних зв'язків фразеологічних одиниці у мові / П. О. Редін // Мовознавство. – 1994. – № 4–5. – С. 50–52.
56. Розенталь Д. Э., Теленкова М. А. Словарь-справочник лингвистических терминов / Д. Э. Розенталь, М. А. Теленкова // Пособие для учителя. – 3-е изд., испр. и доп. — М. : Просвещение, 1985. – с. 399.
57. Селиванова Е. А. Основы лингвистической теории текста и коммуникации / Е. А. Селиванова. – К. : Фитосоциоцентр, 2002. – с. 336.
58. Селіванова О. О. Лінгвістична енциклопедія / О. О. Селіванова. – П. : Довкілля-К, 2010. – с. 844.
59. Селіванова О. О. Сучасна лінгвістика: напрями та проблеми: [підручник] / О. О. Селіванова. – П. : Довкілля-К, 2008. – с. 712.
60. Серебренников Б. А. О материалистическом подходе к явлениям языка / Б. А. Серебренников. – М. : 1983. – с. 319.
61. Телия В. Русская фразеология. Семантический, прагматический и лингво-культурологический аспекты / В. Телия. – М. : Школа «Языки русской культуры», 1996. – с. 287.
62. Токарська А. С. Культура фахового мовлення правника: навч. Посіб / А. С. Токарська, І. М. Кочан. – Л. : Світ, 2003. – с. 312.
63. Ужченко В. Д. Історико-лінгвістичний аспект формування української фразеології : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня докт. філол. наук: 10.02.02. / В. Д. Ужченко. – Дніпропетровськ, 1994. – с. 453.
64. Хазагеров Т. Г., Ширина Л. С. Общая риторика. Курс лекций. Словарь риторических приемов. – 1997. – с. 320.
65. Шиленко О.А. Проблема вмотивованості фразеологізмів (на матеріалі англійської мови) / О.А. Шиленко // Мовні і концептуальні картини світу. – 2007. – Ч. 3 (23). – С. 213–216.
66. Lakoff G., Johnson M. Metaphors we live by / G. Lakoff, M. Johnson // Chicago: University of Chicago Press. – 1980. – p. 242.
67. Lewis M., Haviland-Jones J. M. Handbook of emotions/ M. Lewis, J. M. Haviland-Jones // Guilford Press. – 2004. – p. 928.

68. Manik J. 2500 English Proverbs and Sayings / J. Manik. – 2017. – p. 126.
69. Titleman G. Popular Proverbs & Sayings / G. Titleman. – 1997. – p. 482.
70. Wilson F. P. The Oxford Dictionary of English Proverbs / F. P. Wilson. – 1970. – p. 950.
71. 강현화. 속어표현의 사전처리 문제에 관하여 / 강현화 // 연세어문학. – 2005. – 173-183 쪽.
72. 국제한국어교육자협회. 한국어 교사를 위한 속담 관용어가 있는 문화교육 활용서. - 서울. - 2019. - 213 쪽.
73. 김선정, 김성수. 살아있는 한국어 속담 / 김선정, 김성수. - 서울. - 256 쪽.
74. 문금현. 국어의 관용 표현 연구 / 문금현 // 서울대학교 박사학위논문. - 1998. - 233 쪽.
75. 박명아. 국어 신체어 관련 관용표현 연구 / 박명아 // 충남대하학교 교육대학원 국어교육전공. - 2000. - 59 쪽.
76. 박세영. 관용어와 속담의 특성 / 박세영. - 서울. - 273-306 쪽.
77. 원은형, 이경아. 관용어와 속담으로 배우는 한국어 / 원은형, 이경아. - 서울. - 193 쪽.
78. 하태홍. 한국 속담 / 하태홍. - 서울 : 1967. - 201 쪽.